

Corry Blei-Strijbos

Pim **en zijn vriendjes**

Corry Blei-Strijbos

Pim en zijn vriendjes

met tekeningen van Jac. Cobussen

Callenbach

© 1994 Uitgeverij G.F. Callenbach bv – Nijkerk

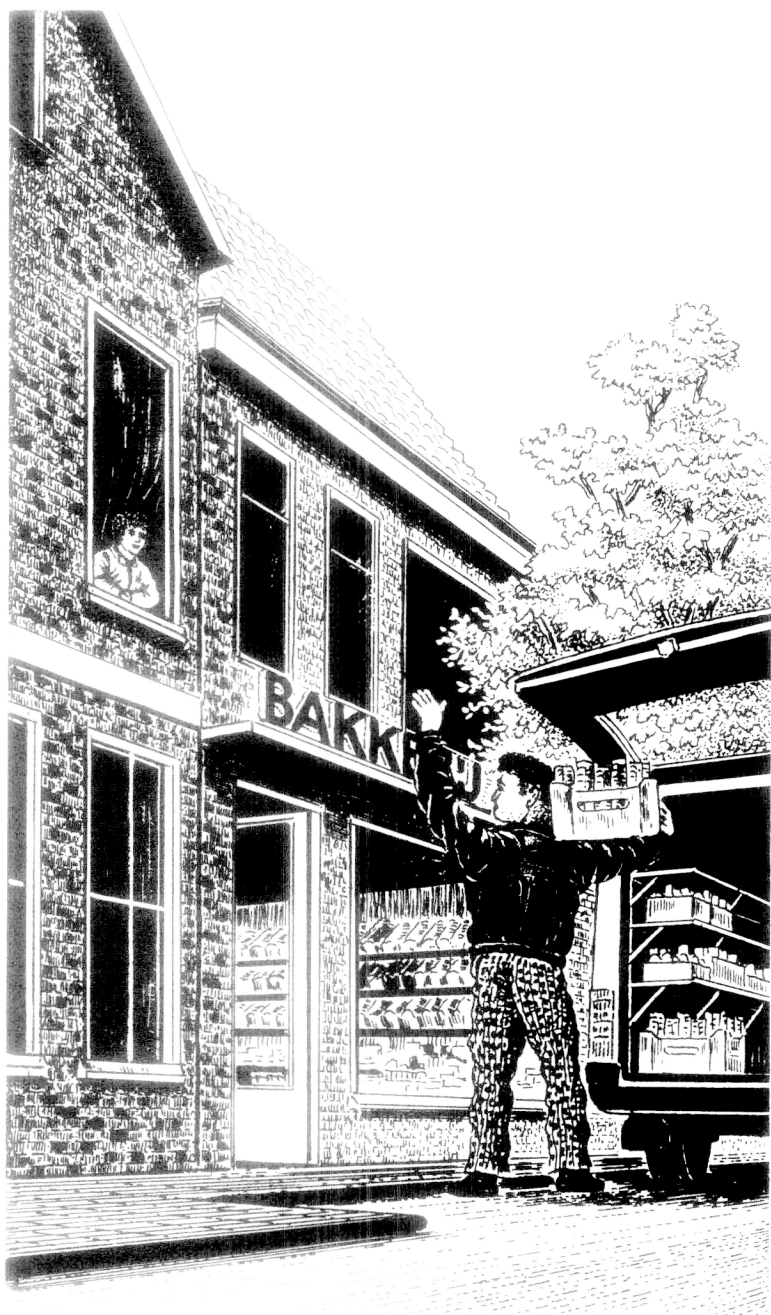
**Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.**

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond
van artikel 16B Auteurswet 1912^j het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351,
zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17
Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoe-
dingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW
Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in
bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurs-
wet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Omslagillustratie: Jac. Cobussen
ISBN 90 266 0331 2

Inhoud

1. Pim mag mee 7
2. De klanten van de bakker 11
3. Waar is Pim? 16
4. Allemaal taartjes 22
5. Naar de markt 25
6. De poes van de bureu 30
7. Pannekoeken eten 34
8. Pim en het hobbelpaard 39
9. Achmed 46
10. Pims tweede vriendje 50
11. Bij Achmed thuis 54
12. Weer thuis 59

1. Pim mag mee

Het is stil in de straat.

Het lijkt wel alsof alle mensen nog slapen.

Nee, toch niet. Kijk maar.

De bakker op de hoek rijdt zijn auto al voor de deur. Hij heeft broden gebakken. Nu gaat hij ze in zijn auto laden. Eerst gaat hij de winkel in. Hij fluit. Door de winkel heen loopt hij naar achteren. Daar is de bakkerij. Daar staan wel honderd bruine broden. Ze zijn opgestapeld op een grote, bruine mand. Zo vormen ze een torentje zonder puntdak.

De bakker fluit niet meer. Hij pakt de mand met broden beet, tilt het omhoog en zet het op zijn schouder. De broden zijn zwaar. Maar de bakker is sterk. Hij is het sjouwen met broden gewend. Kijk maar.

Met grote stappen loopt hij door de winkel heen, de straat op. Totdat hij bij zijn auto komt. Eén, twee, drie. Daar gaan ze, achterin. Grote, lekkere bruine broden zijn het. Ze zijn nog warm.

Maar niet iedereen eet bruin brood. Daarom gaat de bakker opnieuw de winkel in. Hij gaat opnieuw naar de bakkerij. Daar staan ook witte broden. De bovenkant is donker. De bakker fluit zijn liedje. Hij is vanmorgen vroeg opgestaan om al die broden te bakken. Maar nu houdt hij op met fluiten.

Hij pakt de mand met broden beet, tilt het omhoog en zet het op zijn schouder.

De broden zijn zwaar. Maar de bakker is sterk. Hij is het sjouwen met broden gewend. Kijk maar.

Als de bakker ook de witte broden in zijn auto heeft gezet staat hij even bij zijn auto stil. Er moet nog veel meer worden ingeladen. Hij denkt na: eerst de kadetjes, dan de krentenbollen, dan

de koek en het beschuit. O, het roggebrood, dat heel donkerbruine. Bijna is hij dat vergeten. De bakker loopt met grote stappen heen en weer.

Het is stil in de straat. Het lijkt wel alsof alle andere mensen nog slapen. Toch is dat niet zo. Kijk maar omhoog. Kijk maar naar het huis vlak naast de bakkerij. Daar staat een klein jongetje voor het raam. Hij heet Pim. Hij heeft alles gezien. Hij is al heel lang wakker. Daarom is hij zachtjes uit zijn bed gekropen. Hij heeft het gordijn in zijn kamer opzij gedaan. Hij kijkt uit het raam naar beneden. Hij ziet wat de bakker allemaal doet.

Pim heeft dat vaker gezien. Hij weet precies wat er komt: bruine broden, witte broden, kadetjes, krentenbollen, koek en beschuit.

Dan ziet hij hoe de bakker weer in de winkel verdwijnt en terugkomt met het roggebrood. Nu is de bakker klaar. Nu zit de auto vol. De bakker gaat naar binnen. En Pim wil naar buiten. Hij kan het op zijn kamertje niet meer uithouden. Zijn moeder slaapt nog. Hij mag haar niet wakker maken. Dat weet hij best. Daarom kleedt Pim zich heel zachtjes aan. Dan doet hij voorzichtig de deur van zijn kamer open. En heel, heel zacht sluipt hij de trap af. Zo zacht als een muis.

De voordeur gaat moeilijk open. Maar Pim is sterk. Hij heeft al heel wat bruine broden gegeten. Hij weet dat de deur moeilijk opengaat. Dat is hij gewend. En Pim zet door. Jawel!

Hoor, de deur gaat op een kier open. Nu kan Pim naar buiten. Even blijft hij staan kijken. Dan stapt hij naar de auto van de bakker. Hij drukt zijn neus tegen de ruit. Daar liggen ze, allemaal bruine broden en witte broden...

Langzaam draait Pim zich om. De deur van de winkel staat nog open. Hij gaat er heen. Even leunt hij tegen de muur. Dan stapt hij over de drempel. Hij gaat de winkel in. Net zoals de bakker deed. Hij gaat de winkel door naar de bakkerij. Net zoals de bakker. Maar Pim fluit niet. Hij tilt ook geen grote mand met broden omhoog. Hij kijkt. Hij ziet eerst niemand...

Maar dan hoort hij iets. Het is de bakker die naast de bakkerij in de keuken zit. Hij heeft een kopje in zijn hand. Hij drinkt. En hij eet van een krentenbol. Mmm. Pim komt dichterbij.

'Ha die Pim,' zegt de bakker dan.

'Hallo,' zegt Pim.

'Wil jij ook een krentenbol?'

Pim knikt. Eigenlijk is het niet nodig dat hij knikt. De bakker weet best hoe graag Pim krentenbollen lust. Thuis krijgt Pim alleen 's zondags een krentenbol. Maar als de bakker Pim ziet, krijgt Pim er één op alle dagen van de week.

Naast de bakker staat een lege kist. Daarop gaat Pim zitten. Hij neemt een grote hap van de bol. Terwijl hij kauwt gaat zijn vinger de krentenbol in. Eén voor één peutert hij de krentjes eruit. Heerlijk!

'Straks heb je geen krentenbol meer,' zegt de bakker. 'Als de krenten er uit zijn heb je alleen nog maar droog brood.'

Pim zegt niets. Hij weet best wat de bakker bedoelt. Toch blijft hij met zijn vinger peuteren. Zo doet hij altijd als hij een krentenbol krijgt.

De bakker heeft zijn brood op. Zijn kopje is leeg.

'Ja Pim, nu moet ik heus weg,' zegt hij dan. Iedere morgen zegt de bakker dat. Dan zegt Pim niets terug. Dan loopt Pim alleen maar mee naar de straat en ziet hij dat de bakker in de auto stapt. Maar vandaag zegt Pim: 'Mag ik mee?'

De bakker geeft geen antwoord. Hij moet even nadenken. Pim is nog niet eerder met hem mee geweest. Hij heeft het ook niet eerder gevraagd. Pim was nog te klein. Maar hij is nu al vijf. Hij zou het zo leuk vinden als het mocht.

'En je school dan?'

Pim heeft geen school: 'Omdat het zaterdag is, is er geen school.' En omdat het zaterdag is, is de bakker vroeg.

Pim kijkt met spanning naar het gezicht van de bakker. Zou het mogen? De bakker ziet hoe Pim kijkt. Toch geeft hij niet direct antwoord. Op zaterdag heeft hij altijd veel te doen. Dan heeft hij veel brood bij zich omdat het morgen zondag is. Op zondag zijn de winkels niet open. Dan eten de mensen wat ze op zaterdag hebben gekocht. Daarom heeft de bakker het twee keer zo druk als anders.

'Dan zal ik u helpen,' zegt Pim zacht.

'Ach,' denkt de bakker. 'Dat is heel aardig bedacht. Bovendien zal Pim mij heus niet in de weg te lopen. Hij staat op zijn eigen benen.'

'Maar als je dan moe wordt, Pim? Dan kan ik je niet naar huis brengen. Daarvoor heb ik dan geen tijd.'

'Dat weet ik wel,' zegt Pim. 'Maar ik word niet moe, ik word nooit moe!'

Nog steeds geeft de bakker geen antwoord. Pim kijkt hem aan. Pim voelt dat hij een kans heeft. En dan opeens zegt de bakker: 'Vooruit dan maar. Ga maar aan je moeder vragen of het mag.' Pim rent weg. De bakkerij door, de winkel door, de straat over. Dan gaat hij door de voordeur van zijn eigen huis. In het huis is het stil. Daar is niemand. Pim luistert onder aan de trap. Boven is de slaapkamer. Daar slaapt moeder. Pim mag moeder niet wakker maken als ze slaapt. Zachtjes gaat hij de trap op en luistert aan de deur. Alles is stil. Dan gaat Pim de trap weer af. De deur door, de straat over. Hij loopt door de winkel naar de bakkerij.

2. De klanten van de bakker

'Laten we maar gauw gaan,' zegt de bakker. 'Het is al laat. Er is veel te doen.'

Met grote stappen gaat de bakker naar zijn auto. Met grote stappen loopt Pim naast hem. Later wil hij ook bakker worden. Brood bakken voor alle mensen op de hele wereld. Bruine en witte broden, krentenbollen en roggebrood. Mmm.

Even later zit Pim naast de bakker op de voorbank. De bakker doet de riem van de auto over de schouder van Pim. Op de zitting van de stoel heeft hij een dik kussen gelegd.

'Zo Pim, anders kun je nog niets zien. En denk erom, nooit zonder riem in de auto als we rijden. Als ik hem vergeet vast te maken moet jij eraan denken, zal je dat doen?'

Pim knikt. Hij vindt het prachtig om in de auto te zitten. Thuis hebben ze geen auto. Alles wat Pim nu gaat meemaken is nieuw. Nieuw en fijn, fijn en spannend. Als de auto in beweging wordt gebracht ziet hij hoe snel zij langs de huizen gaan. Ze rijden met een vaartje.

Op het kruispunt houden ze stil. 'Het stoplicht is rood, dan mogen we niet verder,' zegt de bakker.

Pim knikt. Dat wist hij allang. Hij zit vaak bij moeder achter op de fiets. Als het stoplicht rood is stapt moeder altijd af. 'We mogen niet verder,' zegt moeder dan.

Maar als het stoplicht op groen springt, stapt moeder weer op. 'Daar gaan we weer,' zegt ze dan.

De bakker zegt het ook: 'Nu is het groen, daar gaan we weer.'

De bakker gaat naar de buitenwijk van de stad. Daar hebben de huizen tuinen voor het huis. De bakker stopt voor ieder hek.

'Kom maar,' zegt hij dan tegen Pim. Eerst maakt hij de riem los en laat hij zien hoe Pim dat voortaan zelf kan doen. Dan pakt hij de mand achter uit de auto en stopt er wat spullen in. Daarna

maakt hij het hek open en stapt fluitend door de tuin. Hij heeft de mand onder zijn arm. Hij hoeft niet eens te bellen aan de eerste deur. Een vrouw staat al te wachten. Ze zegt:

'Zo bakker, heb je vandaag een knechtje mee gebracht?'

De bakker knikt en legt even zijn hand op het hoofd van Pim.

'Geen knechtje maar een knecht, hè Pim?'

Pim knikt. Hij helpt de bakker en dan heet je dus een knecht.

Hij kijkt langs de vrouw de gang in. Daar zit een klein kindje op de grond te spelen. Het heeft blokjes om zich heen en een blokje in de hand. Als het kindje Pim ziet steekt het hem het blokje toe. Pim loopt langs de vrouw naar binnen en pakt het blokje aan. Nu heeft Pim het blokje en het kindje heeft geen blokje meer. Daarom begint het kindje plotseling heel hard te huilen. Iedereen schrikt ervan. De moeder ziet wat er is gebeurd.

'Ach,' zegt ze tegen het kleine kind, 'je moet dat blokje ook niet weggeven.' En tegen Pim zegt ze: 'Kom maar jongen, geef dat blokje maar terug.'

Pim geeft snel het blokje terug. Hij heeft het echt niet afgepakt. Dan lacht het kleine kind plotseling. Het steekt vriendelijk het blokje weer naar Pim. Maar Pim pakt het niet meer aan. Hij is groot, hij weet wel beter. Een lachend kind is fijner dan een huilend kind.

De bakker is klaar. Het brood is betaald. Met Pim samen gaat hij opnieuw door de tuin. Pim hoort, hoe in de verte het kind toch weer huilt.

'Huil maar niet,' zegt de moeder. 'Het jongetje kan niet blijven om met jou te spelen. Dat jongetje helpt de bakker. Later, als jij groot bent, dan help jij ook de bakker, misschien.'

Pim kijkt om. Hij kijkt naar het huis. In de deur staat de moeder. Ze heeft het kindje op haar arm genomen. Ze lacht en zwaait. En als Pim zwaait dan lacht ook het kind weer. Een lachend kind.

Verder gaan Pim en de bakker weer. Bij het volgende huis gaat de deur niet vanzelf open. De bakker belt en wacht. De gordijnen van het huis zijn nog dicht. De deur zit stevig op slot.

'Moeder slaapt nog,' zegt de bakker dan. 'Woont jouw moeder daar?' vraagt Pim.

De bakker schudt lachend zijn hoofd. 'Nee hoor, daar woont mijn moeder niet. De oude vrouw die daar woont is als een

moeder voor andere mensen. Ik zeg dat maar zo. Ze is zeker laat naar bed gegaan. Dan moeten we daar op de terugweg maar even langs. Kom maar, gauw weer verder.'

Bij het volgende huis loopt een hond in de tuin. Hij snuffelt met zijn neus langs de plantjes, hij krabt met zijn poot in het grind. 'Hij zoekt iets,' zegt Pim.

Als de bakker zijn hand op het hekje legt, schrikt de hond. Hij komt met grote sprongen naar het hek. Hij heeft zijn kop omhoog. Hij blaft naar de bakker. Hij blaft ook naar Pim. De bakker trekt zich er niets van aan. Hij doet het hek open en stapt naar binnen. Hij praat tegen de blaffende hond.

'Rustig maar, Max,' zegt hij. 'Je wilt me toch niet opeten? We kennen elkaar toch al lang?'

Nee, Max wil de bakker niet opeten. Hij kent de bakker al lang.

Maar waarom is de bakker niet alleen? Wie heeft hij bij zich? Waarom is dat kleine jongetje bang?

Ja, Pim is bang. Thuis hebben ze geen hond. Alleen een buurvrouw verderop heeft een hond. Een heel klein hondje is dat. Met korte pootjes. Met een kleine staart. En zijn ogen in zijn kopje kijken altijd vriendelijk. Deze hond is groot. Deze hond kijkt niet vriendelijk. Zijn poten zijn dik en groot. En zijn staart zwiept als een vlag in de lucht.

Pim krijgt het er benauwd van. Hij gaat achter de bakker lopen, maar dat helpt niet veel. Hij zou wel tussen de benen van de bakker willen verdwijnen. Maar dat kan ook al niet. De hond komt steeds dichterbij. Hij steekt zijn neus omhoog. Midden in het gezicht van Pim. Hij springt. Hij staat nu tegen Pim op, op zijn achterpoten. Pim durft niet eens te gillen, zo bang is hij. De bakker ziet het.

'Weg Max,' zegt hij. 'Niet zo dichtbij. Zoek maar een ander vriendje op. Kom Pim, doorlopen. Niet bang zijn. Max wil alleen maar even ruiken wie je bent.'

De deur van het huis gaat open. Een man roept Max binnen. Max gaat meteen. Hij weet wat dat roepen betekent. Dan staat zijn eten in de keuken klaar. Hij kijkt niet eens meer naar Pim. Hij snuffelt nu met zijn neus de gang door. Hij gaat naar de keuken. Daar staat zijn eten al. Hij heeft honger. Enorme honger. Met grote happen schrokt hij zijn bak leeg. Dan drinkt hij van het water dat in de keuken staat. Pas dan komt de hond weer naar buiten. Hij ziet nog net hoe de bakker het hekje achter zich dicht doet. Hoe Pim naar de auto rent.

'Hè, jammer nou!'

Hij steekt zijn neus in de lucht. Hij blaft naar de vogels in de bomen. Naar de wolken in de lucht. De motor van de bakkerswagen is nog te horen. Maar niet meer voor Max. Max heeft veel te blaffen en te zien. Veel te horen en te snuffelen. Hij zoekt opnieuw op de grond tussen het grind. Hij krabt de stenen opzij met zijn poten. Maar wat hij zoekt? Pim zou het niet kunnen bedenken. En Max weet het zelf ook niet. Zo zit dat in elkaar. Gek hoor!

Als de bakker en Pim naar huis toe rijden is de auto bijna leeg. 'Nog even kijken of de oude vrouw al wakker is.' De bakker stopt voor haar deur. De gordijnen voor de ramen zijn nog dicht. 'Dat kan niet goed zijn,' zegt de bakker dan. Hij belt aan de deur, en nog eens, en opnieuw.

Er komt een buurvrouw aan. 'Ik heb haar vanmorgen nog niet gezien,' zegt de buurvrouw. In de tuin ernaast komt de buurman naar het hek. 'Ze is niet uit,' zegt hij. 'Zeker weten.'

'Maar ze doet niet open,' zegt de bakker. 'En dat is vreemd.'

'Wat moeten we doen?'

'Ik zal de politie opbellen,' zegt de buurman dan. Pim schrikt. De politie? 'De vrouw heeft toch geen kwaad gedaan?' zegt Pim zachtjes tegen de bakker. De bakker lacht.

'Nee hoor Pim,' zegt hij. 'Maar de politie mag alle huizen binnengaan. De politieagent kan even kijken. Als hij haar dan ziet dan kan hij zeggen: Goedemorgen, mevrouw. Gaat het goed met u?' Pim lacht.

'Goedemorgen, mevrouw. Gaat het goed met u?' Pim wordt er vrolijk van. Hij huppelt door de tuin. Als eerste is hij bij de bakkerswagen. 'Goedemorgen, mevrouw!'

Hij zou later best politieagent willen zijn. Hij denkt aan de politiemans in zijn witte auto.

'De politie mag heel hard rijden, hè.'

'Zeker weten,' zegt de bakker.

'De politie hoeft niet bij het rode stoplicht stil te staan hè.'

De bakker moet even nadenken.

'Toch wel,' zegt hij. 'Alleen als de politieagent heel veel haast heeft, dan mag hij zonder te stoppen verder gaan.'

'Zie je well' roept Pim. 'Later wordt ik politieagent. Dan heb ik altijd haast. Dan hoef ik helemaal nooit bij een stoplicht stil te staan.'

Het is al ver in de ochtend als de bakker en Pim naar huis toe gaan.

'Alle bruine broden zijn op,' zegt de bakker.

'En alle witte broden ook,' zegt Pim.

'En de kadetten.'

'En de krentenbollen, alles is op.'

'Nu gaan we zelf eerst eten.'

Het is niet stil meer op de straten. Niet stil meer in de huizen.

Het is laat.

3. Waar is Pim?

Als Pim met de bakker is weggereden wordt de moeder van Pim wakker.

'Hè, hè, wat heb ik lekker geslapen.' Ze gaat rechtop in haar bed zitten. Ze kijkt om zich heen.

'Wat is het stil,' denkt ze. 'Het is net alsof iedereen nog slaapt. Hoe kan dat nou? Pim is altijd zo vroeg wakker.' Dan roept ze: 'Pim! Ik ben wakker. Kom maar!' Ze blijft in haar bed zitten. Ze denkt: 'Dan kan Pim nog even bij mij in bed kruipen. Dat doet hij zo graag.'

'Pim!'

Maar Pim komt niet. Het blijft doodstil in huis. Alleen buiten op de straat zijn de geluiden. Je hoort een auto voorbij gaan. Je hoort mensen lachen op straat. Je hoort de winkelbel van de bakker op de hoek. 's Morgens, als het nog rustig is, kun je veel geluiden horen.

Pims moeder staat op. Ze gaat in bad. Het water loopt met een lekkere warme straal over haar hoofd en over haar rug.

'Het is een mooie dag,' denkt ze bij zichzelf. 'Misschien kunnen Pim en ik wel ergens heen gaan. Samen, op de fiets. Gezellig.'

Als ze klaar is, draait ze de kraan dicht. Ze droogt zich stevig af en gaat zich kleden. Ziezo. Even later staat ze in de kamer van Pim. Ze heeft een blauwe spijkerrok aangetrokken en een gezellige blouse. Haar haren dansen in krullen op haar hoofd.

'Pim!'

De kamer van Pim is leeg. Dat had ze wel gedacht. Pim is 's morgens altijd zo vroeg. Die is natuurlijk al naar beneden.

'Je mag me niet wakker maken hoor!' heeft ze steeds gezegd. Nu is ze trots op Pim. Hij heeft haar niet wakker gemaakt. Ze heeft lekker geslapen. Ze zal hem bedanken en zeggen:

'Je hebt heel zachtjes gedaan, Pim. Dank je wel.'

Ze ziet dat de gordijnen op de kamer van Pim een beetje opzij getrokken zijn.

'Hij heeft natuurlijk naar buiten staan kijken. Hij heeft de bakker aan het werk gezien. Die bakker is zijn vriend. Dat is fijn voor Pim. Een grote vriend is belangrijk.'

Van de kamer van Pim gaat ze naar beneden. Ze roept door het huis:

'Hallo Pim!'

Geen antwoord. Pim is niet in zijn eigen kamer maar ook niet in de huiskamer. Ook niet in de keuken. Ook niet in de tuin. Maar wat vreemd dat de voordeur op een kier staat. Is Pim naar buiten gegaan? Is Pim bij de bakker in de bakkerij?

Moeder gaat naar de bakkerswinkel op de hoek. De winkel is nu voor klanten geopend. Er staan er een heleboel. Ze wachten tot ze aan de beurt zijn. Dan vragen ze om brood.

'Een heel bruin,' hoort moeder een klant zeggen als ze binnenkomt.

'Anders nog iets nodig?' vraagt de bakkersvrouw.

'Ja, vier krentenbollen.'

Er worden vier krentenbollen in een zakje gedaan. Dan moet de klant nog geld geven en geld terug krijgen. Voordat de volgende klant geholpen wordt zegt moeder dan:

'Mag ik even iets vragen? Is Pim bij jullie in de bakkerij? Ik kan hem niet vinden. Hij is niet in huis en ook niet voor de deur.'

'Ga zelf maar even kijken,' zegt de bakkersvrouw. 'Je weet de weg.'

Moeder gaat door de deur achter de toonbank en komt zo in de bakkerij. Het is er stil. Te stil. Mensen zijn er niet. Broden zijn er nog maar een paar. In de keuken naast de bakkerij staat koffie klaar. Er staat ook een leeg kopje.

'Dat zal wel van de bakker zijn,' denkt moeder.

Er liggen ook wat kruimels van een krentenbol. 'De bakker zal Pim wel weer hebben verwend,' denkt moeder dan. Ze gaat weer terug de winkel in.

'Pim is er niet,' zegt ze dan. 'Vreemd.'

'Er waren hier een paar kinderen op de stoep aan het spelen,' zegt één van de klanten dan.

'Was Pim daarbij?'

De klant haalt haar schouders op.

'Ik ken Pim niet,' zegt ze dan. 'Maar de kinderen zijn de eerste zijstraat daarginds ingegaan.'

Nu gaat moeder op weg. Ze is vergeten dat ze dankbaar was omdat ze Pim helemaal niet hoorde. Ze wil hem nu wel horen, en zien. Ze wil zijn hand beetpakken en zeggen: 'Kom mee naar huis, Pim. Want hier is iets misgegaan.' Maar Pim is er niet. Je kunt hem niet zien en horen. Je kunt zijn hand niet beetpakken. Hij is ook niet voor de deur. Daarom loopt moeder verder. Ze gaat de hoek om en de eerste zijstraat in. Een paar huizen verder in die zijstraat liggen fietsjes, zomaar op de stoep.

'Ziezo, daar zal Pim wel zijn.'

Pim wil graag zelf een fiets. Maar moeder heeft nog geen geld. Pim zal wel spelen met de kinderen en de fietsjes in de buurt. Voor het huis waar de fietsjes liggen belt moeder aan. Ze lacht als de deur opengaat.

'Dag mevrouw,' zegt ze vriendelijk. 'Ik denk dat mijn zoon hier aan het spelen is.'

De vrouw die open heeft gedaan lacht terug. 'Goedemorgen,' zegt ze. 'Uw zoon? Komt u maar even verder, ik moet even in de kamer kijken welke kinderen er zijn.'

Even later komt ze terug.

'Nee hoor,' zegt ze. 'Binnen zijn vijf kinderen aan het spelen. Ik ken ze allemaal. Maar uw zoon is er niet bij.'

'Weet u dat wel zeker?' vraagt de moeder van Pim. 'Ik woon naast de bakker. De deur van mijn huis stond open. De klant in de winkel zei dat er kinderen op de stoep bij de bakker hebben gespeeld.'

De vrouw knikt. 'Jazeker! Maar toen ik de broden had gekocht zijn we naar huis gegaan. Allemaal, de kinderen en ik.'

Pims moeder weet even niet wat ze zeggen moet.

'Waar kan ik nou nog meer zoeken?' zegt ze dan. De vrouw denkt met haar mee.

'Hoe ziet Pim eruit?' vraagt ze.

'Pim heeft bruine haren en blauwe ogen,' zegt moeder dan.

'En hoe oud is hij?'

'Pim is vijf jaar. Hij gaat al naar school. Vandaag natuurlijk niet. Het is zaterdag. Maar op andere dagen altijd wel.'

Plotseling kijkt de vrouw moeder aan.

'Ik denk dat ik weet waar hij is,' zegt ze dan. 'Aan de overkant bij de singel zijn een heleboel eenden. Een andere vrouw heeft bij de bakker oud brood gekocht. Speciaal voor de eenden. Tegen twee kinderen op straat zei ze: 'Gaan jullie mee?'

'Maar dat zijn natuurlijk haar eigen kinderen geweest,' zegt moeder.

'Dat weet ik niet, misschien mocht Pim wel mee.'

'Ja, misschien mocht Pim wel mee!'

Moeder loopt haastig de zijstraat uit. Langs de bakker op de hoek. Langs de huizen in de straat. Ze steekt de weg over en gaat naar de singel. Daar zwemmen de eenden. Daar voeren de mensen het oude brood. Daar, aan de waterkant, moet Pim dus ook zijn. Ze is hem niet meer dankbaar. Ze is ook niet boos. Ze is alleen nog maar ongerust. Het duurt te lang om hier te lopen zonder Pim. En als hij de eendjes niet aan het voeren is, waar is hij dan?

In de verte schetteren de eenden. Ze vechten om stukjes brood. Iedere keer weer komt er een nieuw stukje uit de lucht vallen. Soms valt het stukje heel ver. Dat doet een klein jongetje dat heel goed kan gooien. Soms valt het stukje dichtbij. Dat doet een kleiner meisje. Iedere keer als ze een nieuw stukje brood krijgt stopt ze het eerst even in haar mond.

'Niet doen,' zegt de vrouw die erbij is. 'Dan wordt het brood nat. Dan plakt het aan je vingers. Dan kun je het niet lekker gooien.'

Maar het meisje doet het toch. Het gaat vanzelf.

De eenden vangen de stukjes die van hoog en ver komen. Ze vangen ook de stukjes die een beetje vochtig zijn en wat blijven kleven. De eenden merken het niet. Ze kwetteren en vechten om ieder stukje dat er valt.

Langzaam komt moeder dichterbij. Ze heeft het al lang gezien. Dat jongetje heet geen Pim. Dat meisje is nog klein.

'Ik ben op zoek naar mijn zoon Pim,' zegt moeder.

Langzaam loopt ze dichterbij. De vrouw kijkt op.

'Uw zoon Pim? Ik moet even denken. Ken ik die?'

'Ik weet het niet,' zegt moeder. 'Hij is vijf jaar en hij heeft donkere haren en blauwe ogen. Hij gaat al naar school. Vandaag is hij natuurlijk vrij.'

De vrouw lacht.

'Het zijn ook van die kleine drommels,' zegt ze dan. 'Misschien drinkt hij wel limonade bij de burens. Dat hebben die twee kinderen van mij ook eens gedaan. O, o, wat heb ik gezocht!'

Moeder kan niet zo goed meer lachen.

'Ik weet niet meer waar ik zoeken moet,' zegt ze dan.
'Laten we samen nog eens gaan kijken,' zegt de vrouw.
'Kom jongens, het brood is op, kom mee.'
Daar gaan ze: moeder, de andere vrouw, een jongen en een meisje.
'Met z'n vieren kunnen we vier keer zoveel zien.'
Ze lopen over de singel, ze gaan door een paar zijstraten, ze komen bij de bakker op de hoek terecht.
'Ik ga nog even vragen,' zegt moeder dan. Maar de bakkersvrouw staat al buiten op straat.
'Hebt u Pim nog steeds niet gevonden? Hoe kan dat dan?'

Maar dan heeft ze een goed idee.

'Straks komt mijn man thuis,' zegt ze. 'Dan kunnen we hem vragen of hij Pim vanmorgen heeft gezien. Vaak eet hij met Pim een krentenbol. Wie weet.'

Moeder heeft geen geduld meer.

'Hoe laat komt uw man dan?' wil ze weten.

De bakkersvrouw denkt na: 'Eerst gaat hij met het brood bij alle klanten langs. Het bruin brood, het witte brood... Als hij niets meer heeft komt hij terug.'

Er zijn klanten gekomen. Ze gaan de winkel niet binnen. Ze blijven op de stoep staan.

'Wat is er aan de hand?'

'Pim is weg.'

'Pim, hij is vijf jaar, hij heeft donker haar en blauwe ogen.'

'Weet de politie het al?'

'Nog niet.'

'Maar waarom niet? Misschien wacht Pim wel op het bureau!'

4. Allemaal taartjes!

Moeder belt zelf de politie op. De zwarte telefoon op het bureau rinkelt. De agent zat juist een beetje te knikkebollen.

'Ik heb trek in koffie,' heeft hij gezegd. Maar nog steeds is de koffie niet klaar. Dat komt omdat er net gebeld is over een oude vrouw die haar deur niet open doet, die haar gordijnen zelfs nog dicht heeft. En dat met dat zonnige weer.

'Daar moeten jullie even langs rijden,' heeft de hoofdagent gezegd.

En nu gaat weer de telefoon.

'Met de moeder van Pim. Hij is weg. Hij heeft donker haar en blauwe ogen. Hij is vijf jaar.'

'Waar hebt u al gezocht?'

'Op de singel, maar hij is niet op de singel.'

'En waar nog meer?'

'In de zijstraten, maar hij is niet in de zijstraten.'

'En verder?'

'Bij de bakker op de hoek. De bakker is zijn grote vriend. Maar ook daar is hij niet. Wat moet ik doen?'

De agent weet raad.

'Maakt u zich vooral niet ongerust,' zegt hij. 'Er rijden een heleboel politieauto's door de stad. De agenten die daarin zitten gaan nu allemaal zoeken naar een jongen van vijf jaar. Als u nu maar thuis blijft. Anders kunnen ze het huis niet eens in als ze hem hebben gevonden.'

Moeder zucht. Ze legt de hoorn van de telefoon op de haak. Ze gaat niet weg. Ze wacht voor de deur. Ze wacht met een heleboel andere mensen. Want samen wachten is gezelliger dan alleen. Maar het wachten duurt wel lang. Zó lang... daar word je helemaal ongeduldig van.

'We moeten opletten of we een witte politieauto zien,' zegt er één. Dan wordt het weer stil. Niemand weet meer wat je nog zou kunnen zeggen. Eigenlijk is alles al gezegd.

Maar dan, kijk, dan komt in de verte de bakkersauto aan.

De bakkersvrouw ziet hem het eerst.

'Daar komt mijn man,' roept ze blij. 'Nu weten we straks iets meer.'

De auto rijdt dichterbij. De bakker kijkt zijn ogen uit.

'Wat is daar nou aan de hand,' zegt hij tegen Pim. 'Een hele groep met mensen bij de deur van de winkel. Er zal toch niets gebeurd zijn?'

'Misschien is er wel brand,' zegt Pim. Hij gaat een beetje rechtop zitten, dan kan hij wat beter zien.

'Er is geen rook,' zegt hij spijtig. 'En ook geen brandweer.'

De bakker kreunt: 'Jongen, hou toch op.'

Hij rijdt zijn auto tot vlak voor de deur. Een groep mensen komt op hem af. Zijn eigen vrouw loopt voorop. Ze wil wat vragen. Ze roept, maar hij kan het niet verstaan.

'Kijk nou eens, Pim,' zegt de bakker dan. 'Jouw moeder staat er ook bij. Wat moet dat toch allemaal, daar op de stoep?'

Pim doet de riem los. Nu kan hij staan. Nu is hij groter. Naast de bakker kijkt hij door de voorruit. Maar dan wordt er plotseling gejuicht en geklapt.

'Daar is het verloren schaap!' roept er één.

Voordat Pim precies begrijpt wat er gebeurt, doet zijn moeder de deur van de auto open. Ze pakt hem bij zijn arm. Dat slaat zij haar beide handen om hem heen. Ze drukt hem tegen zich aan.

'Jongen, jongen toch,' roept ze blij. Plotseling rollen er tranen over haar wangen.

'Waar ben je geweest?'

'Ik heb geholpen,' roept Pim. 'Bruine broden en witte, en krentenbollen, en er was een grote hond. En er was ook een kindje dat mij een blokje gaf, maar toen begon het hard te huilen.'

'Stilte!' wordt er plotseling geroepen. Het is de bakker die dat roept. Hij heeft een duidelijke stem.

'Nu wil ik eerst wel eens weten wat hier allemaal aan de hand is,' zegt hij dan. 'De moeder van Pim moet het mij eerst maar eens uitleggen.'

De moeder van Pim begint.

'Pim mag mij niet wakker maken als ik nog slaap. Maar vanmorgen is hij stilletjes weggegaan. Dat heeft hij nog nooit gedaan. Daarom hebben we hem overal gezocht.'

De bakker begrijpt er niets van.

'Pim, jij vroeg of je mee mocht. Toen heb ik je toch eerst naar je moeder gestuurd?'

Pim knikt. Maar dan zegt hij er zachtjes achteraan:

'Mamma lag nog te slapen! En ik mag mamma niet wakker maken als ze slaapt.'

'Dan moeten er dus nieuwe afspraken gemaakt worden. Dat is duidelijk,' zegt de bakker. 'Kleine kinderen worden groot, zo zie je maar en...'

De bakker kan niet verder praten.

Er stopt een politieauto voor de deur.

'Wat is hier aan de hand?' wil de politieman weten.

Moeder vertelt opnieuw wat er is gebeurd. De agent zegt:

'Gefeliciteerd mevrouw. Nu hoef ik niet langer te zoeken. En ook alle andere agenten die onderweg zijn niet. Gelukkig maar.'

De auto van de politie rijdt weer weg. De agenten hebben meer te doen. Ze moeten nog naar een oude vrouw die haar gordijnen niet heeft opengedaan. Die haar voordeur op slot heeft. En niemand weet waarom.

De klanten op de stoep doen nu in de bakkerswinkel hun boodschappen en gaan naar huis.

En de bakker en zijn vrouw?

Het is middagpauze. Als de laatste klant geholpen is doen ze de winkeldeur op slot.

'Ziezo, eerst eten voordat we weer aan het werk gaan!'

Ze willen ook napraten over wat er is gebeurd. Alleen moeder en Pim blijven. Ze gaan mee naar achteren. Ze gaan door de winkel, door de bakkerij naar de keuken. Daar staat de stoel van de bakker. Daar staat ook nog het lege koffiekopje. En naast die stoel staat de lege kist voor Pim. Daar mag hij weer op gaan zitten. Er worden nog twee stoelen bij gehaald: één voor de bakkersvrouw en één voor moeder.

En weet je wat ze bij de bakker tussen de middag hebben gegeten? Allemaal taartjes!

5. Naar de markt

Als het eten op is, gaan Moeder en Pim weer naar huis.

De bakker en zijn vrouw gaan weer aan het werk.

Maar voordat Pim met moeder meegaat loopt hij nog even naar de bakker toe.

'Mag ik de volgende keer weer mee?' vraagt hij zacht.

De bakker knikt. 'Heel af en toe mag jij met mij mee. Maar waar moet je dan aan denken, Pim?'

Pim kijkt naar moeder. Die knikt.

'Altijd vragen,' zegt Pim dan zacht.

Moeders hand strijkt over zijn haar.

Ze is niet boos.

'Wat gaan we doen, Pim?' vraagt moeder als ze weer in hun eigen huis zijn. 'Zullen we naar de markt gaan, op de fiets?'

Pim knikt. Hij wil graag naar de markt. Daar is het op zaterdag altijd lekker druk. Hij wil ook graag met de fiets.

Pim laat zich door moeder achterop tillen.

'Pim, Pim, wat word je toch zwaar,' zegt moeder. Ze heeft rode wangen gekregen doordat ze Pim op de fiets moest tillen.

'Weet je waarom ik zo zwaar ben?' vraagt Pim. 'Dat komt door al dat eten.'

'Dan moet je maar niet meer eten.'

'Maar dan word ik ook niet groot. Dan kan ik later nooit zelf fietsen. Dan moet je me altijd dragen.'

'Dat wil ik best hoor,' zegt moeder.

Maar Pim wil dat niet.

'Ik ga wel honderd boterhammen eten,' zegt hij. 'Dan kan ik jou dragen.'

Moeder vindt het een reuze plan.

Hou je vast Pim,' zegt ze plotseling, als ze een stukje heeft gefietst. 'Het stoplicht is rood.'

'Groen!' roept Pim even later. Daar gaan ze weer.

Moeder fietst tot vlakbij de Grote Kerk. Daar stapt ze af. Ze tilt Pim van de fiets en zet haar fiets op slot. Nu lopen ze samen de markt op. Wat lopen daar veel mensen! Ze hebben allemaal grote tassen bij zich. Ze gaan boodschappen doen. Bij de groente- en fruitkraam is het het drukst. Toch wacht moeder daar op haar beurt. Ze wil fruit kopen: appels en sinaasappels, lekker.

Dan gaan ze weer verder.

Midden op de markt ziet Pim plotseling een jongetje van zijn school.

'Mam,' roept Pim. 'Dat is Achmed, hij zit bij mij op school.' Pim is helemaal blij.

Achmed staat achter een kraam op de markt. Moeder gaat naar de kraam van Achmed toe. Achmeds vader is er ook. Hij kijkt naar Pim en zijn moeder.

'Goedemorgen,' zegt hij dan.

'Wat lijkt uw zoon op u,' zegt moeder. Ze maakt een praatje. Pim en Achmed staan erbij. Achmed loopt langs de spullen die zijn vader verkoopt.

'Mag jij je vader helpen?' vraagt moeder dan. Achmed knikt.

'Achmed helpt mij,' zegt de vader trots.

'En ik help de bakker,' zegt Pim. 'Vanmorgen hebben we alle broden verkocht. En later word ik ook bakker. Dan bak ik alle broden voor de hele wereld, hè mam?'

Lachend kijken Pims moeder en Achmeds vader elkaar even aan. Ze knikken. Ze begrijpen wat Pim bedoelt.

'Kinderen zijn in alle landen hetzelfde,' denken ze allebei.

Plotseling gaat de hand van Achmeds vader naar een grote vierkante doos. Daar zitten kleine vierkante stukjes in. Stukjes van wat? Pim heeft het nooit eerder gezien. Maar de man geeft hem een stukje.

'Hier, lekker!' zegt hij. 'Eet maar op.'

Pim heeft het stukje aangepakt. Hij heeft nu zijn hand vol witte poedersuiker met een klein vierkant stukje ertussenin. Hij stopt het stukje in zijn mond. Het is zacht en zoet. Het is heerlijk!

'Lust je dat, Pim?' vraagt moeder.

Pim zegt niets. Zijn mond zit vol. Hij kauwt en smult. Maar praten kan hij niet.

'Geef u er mij maar een paar ons van,' zegt moeder dan. 'Pims vader vindt het ook heerlijk, dat weet ik zeker.'

'Dat heet Turks fruit,' zegt moeder tegen Pim.

'Vroeger hebben pappa en ik daar een heleboel van gesnoept. Heerlijk vonden we dat.'

Achmeds vader en moeder komen uit Turkije. En Pims vader en moeder zijn vroeger in Turkije geweest. Daarom kunnen de vader van Achmed en moeder elkaar een beetje begrijpen. Daarom vindt moeder het ook leuk om bij de vader van Achmed iets te kopen.

Pim heeft nog nooit van Turks fruit gehoord.

Hij heeft gehoord van appels en sinaasappels, van bananen en tomaten, van peren en citroenen. Allemaal fruit. Maar van

Turks fruit, nee. Daarvan heeft hij vandaag voor het eerst gehoord. En gegeten. Lekker is het, en zo zoet.

'Groeit dit fruit ook aan de bomen?' vraagt hij dan.

Achmeds vader lacht. 'Nee hoor, dit fruit wordt bij de bakker gemaakt. Maar alleen bij de Turkse bakker. Zo is dat.'

Pim zou nog wel even bij Achmed en zijn vader op de markt willen blijven. En Achmed wil ook niet dat Pim al verder gaat.

'Ga je mee spelen?' zegt Achmed tegen Pim. Pim kijkt naar zijn moeder. Vindt ze het goed?

Moeder schudt haar hoofd. 'Een ander keertje mag Achmed eens komen spelen. Goed?'

Moeder moet verder en Pim gaat mee.

Ze zeggen Achmed en zijn vader gedag.

'Achmed is mijn vriendje,' zegt Pim als hij met moeder verder gaat. 'Ik vind hem net zo aardig als zijn vader. En net zo aardig als Turks fruit.'

'Net zo lekker, zal je bedoelen,' zegt moeder. Maar zo kun je dat ook niet zeggen. Daarom lachen ze er samen om.

Er is nog veel meer te zien, op de markt. Er staat een man, en die maakt muziek. Die man heeft een rood bolletje op zijn neus gezet. Hij heeft een zwart bolhoedje op zijn hoofd. Uit de radio achter hem komt muziek.

De man heeft een grote speelpoes van stof. Die poes kan rechtop staan. De man houdt de voorpootjes van de poes aan touwtjes omhoog. Als de muziek speelt, laat de man de touwtjes heen en weer gaan. Dan gaan ook de voorpootjes van de poes heen en weer. En kijk, met een ander touwtje kan de man de kop van de poes een beetje heen en weer laten draaien. Dan is het net of de poes zingt bij de muziek.

Het is een vrolijke poes. Daarom is de muziek ook vrolijk en het liedje ook. En de man met zijn rode neus is ook vrolijk. Hij lacht, hij danst een beetje mee met de poes, op de muziek. De man heeft een bloem in het knoopsgat van zijn jasje gedaan. Ook dat staat vrolijk.

Pim en zijn moeder blijven kijken. Maar zij niet alleen. Er blijven een heleboel mensen kijken. Oude en jonge mensen. Voor allemaal is het leuk. Er is ook een klein meisje bij. Ze zit in een wagentje. Haar moeder staat er naast. Het kindje is net zo groot als het kindje dat Pim in de gang heeft zien spelen. Ook dit

kindje heeft een blokje in haar hand. Maar ze geeft het niet weg, aan niemand.

Er komen nog meer kinderen. Om de man heen staat nu een grote kring mensen. Een paar kinderen beginnen mee te wiegen op de muziek. De poes draait zijn kop naar hen toe. De man zingt uit volle borst. Hij kijkt hen met vriendelijke ogen aan.

'Toe maar,' zegt de man met zijn rode neus en zijn bolhoedje. 'Zing maar, dat is leuk.'

Pim kijkt naar zijn moeder. Ook hij begint een beetje mee te wiegen. Toch durft hij niet zo goed.

Dan komt er plotseling een groot meisje in een wagen aan. Ze is veel groter dan Pim. Ze is bijna zo groot als de man met de rode neus. De man kent haar.

'Ha,' zegt hij. 'Daar hebben we Mirjam. Mirjam, we hebben op jou gewacht. Doe eens mee?'

Mirjam kan niet lopen. Ze is anders dan andere kinderen. Maar Mirjam kan wel meedoen. Ze kan alle kinderen helpen om ook mee te doen. Ze steekt haar beide handen omhoog en klapt in haar handen. Haar bovenlichaam beweegt helemaal mee. Ze zingt. Maar woorden hoor je niet. Wel klanken.

Het is fijn dat Mirjam mee doet. Iedereen durft nu beter te zingen en te bewegen. Bij Pim gaat het nu vanzelf. Hij is moeder vergeten. Hij staat tussen de andere kinderen in een kring. Vlak naast de grote wagen van Mirjam. Hij kijkt naar de speelpoes en naar de man. Hij ziet hoe de ogen van de man lachen en de handen heen en weer gaan.

Maar plotseling is de muziek afgelopen. De poeze-pop staat stil en de man staat stil. Ook de radio maakt geen geluid meer. Iedereen begint te klappen.

'Mooi hoor! Knap hoor!' wordt er gezegd.

Mensen pakken geld uit hun tas. Ook Pim mag van moeder wat aan de man geven.

'Daar kan hij Turks fruit voor kopen,' zegt Pim.

'Dat kan,' zegt moeder. 'Maar ik denk dat hij lekkere dikke bruine boterhammen eerder nodig heeft.'

Als moeder met Pim verder loopt, rijdt Mirjam hen voorbij. Ze zingt nog steeds een beetje. Ze heeft een fijn gevoel, dat zie je. Ook Pim heeft een fijn gevoel. Dat komt door de speelpoes en door het zingen. Dat komt ook omdat hij Mirjam kent. Daar gaat ze.

6. De poes van de buren

'Wie heeft er trek in een kop warme chocola?' vraagt moeder zacht.

'Ik!' juicht Pim. 'Ik heb het lekker wel gehoord.'

'Vooruit dan maar.'

Samen lopen ze in de richting van de kerk. Daar vlakbij kun je ergens naar binnen. Er zijn een heleboel tafels en stoelen. Maar ook een heleboel mensen.

'Ik weet niet of er nog wel een plaatsje is, Pim. Anders gaan we maar naar huis.'

'Hier!' roept Pim.

Hij is voor moeder uitgelopen en vindt een plekje in de hoek. De hoek is een beetje donker. Maar er brandt een kaars. De jufvrouw die de chocola moet brengen weet hen best te vinden.

'Alstublieft mevrouw,' zegt ze. 'En dit is zeker voor de jonheer?'

'Nee,' zegt Pim. 'Ik ben de knecht. Ik heb de bakker geholpen, hè mam?'

Moeder knikt. De ochtend lijkt al weer lang geleden.

'Ik was ongerust,' zegt ze als ze met Pim weer samen is. 'Ik was zo alleen. En je hebt pappa nog wel beloofd op mij te passen.'

'Ja,' zegt Pim zacht. 'Maar vanmiddag heb ik op je gepast. Hoe laat komt pappa thuis?'

'Om zes uur, denk ik,' zegt moeder. 'Pappa komt thuis als het eten klaar is.'

'En wat eten we dan?'

'Kies maar,' zegt moeder.

Nu begint Pim te wippen op zijn stoel.

'Pannekoeken!' roept hij hard. De mensen van de andere tafeltjes kijken en lachen.

'Goed, pannekoeken. Dan gaan we ze samen bakken.'

'In de keuken?'

'Dan zijn ze klaar als pappa komt.'

Pim smult van zijn chocola. Heerlijk is het. Maar wel warm. Hij gunt zich haast niet de tijd om het langzaam te drinken. Maar hij wil naar huis. Pannekoeken bakken met moeder. Er is veel te doen.

'Rustig maar,' zegt moeder. 'Niet te heet drinken, dat is niet goed.'

Als Pim en zijn moeder een poosje hebben gezeten, komt er een man naar hun tafeltje toe.

'Mag ik hier wel even zitten?' vraagt hij. 'Overal is het vol. Ik wil wat drinken.'

'Ga uw gang maar,' zegt moeder. Ze neemt haar tas weg van een stoel. Nu is die stoel leeg. Nu kan de man zitten.

De man heeft een bloem in het knoopsgat van zijn jas. Hij heeft een grote tas bij zich. Boven in die tas kan Pim het bolhoedje zien. Onder dat bolhoedje zie je de haren van de speelpoes. Aan zijn voorpoten zitten touwtjes. Aan zijn kop ook.

Pim kijkt naar moeder. Moeder kijkt naar Pim. Ze hebben het allebei gezien.

De man bestelt een kop koffie. Hij neemt er een boterham bij met een croquet. Pim kijkt hoe de man begint te eten. De man kijkt naar Pim, hoe hij weer begint te drinken.

'Lekker hè,' zegt de man.

'Nou en of!' zegt Pim.

Ze eten en drinken nu met hun drieën.

'Ik heb jouw poes zien zingen,' zegt Pim.

'En ik heb jou zien dansen,' zegt de man.

Dan is het weer stil. Ze eten en drinken met elkaar.

Als het op is, zegt de man tegen Pim: 'Zou jij wel even op mijn poes willen passen? Ik moet even weg.'

Pim krijgt een kleur. Dan knikt hij. 'Natuurlijk,' zegt hij. De man staat op.

'Je mag hem er niet uithalen hoor,' zegt hij nog. 'Dan loopt de poes misschien weg. Dan kan ik hem niet meer vinden. En we moeten samen ons brood verdienen. Ik kan niet zonder hem. En hij kan niet zonder mij.'

Daar gaat de man. Op de stoel staat de tas met de speelpoes. Als Pim naar die tas kijkt is het net of die tas beweegt. Of de poes eruit wil stappen. Weg wil gaan. Maar dat kan natuurlijk niet. Dat is ook niet zo. Maar toch...

Als de man weer terug komt staat de tas er nog.

'Dank je wel voor het oppassen,' zegt de man. 'Je hebt me echt geholpen.'

'Ik heb ook de bakker geholpen,' zegt Pim. 'En ik mag nog eens mee. Ik ben zijn knecht.'

De man begrijpt het.

'U hebt een grote jongen,' zegt hij tegen Pims moeder.

Moeder knikt.

'Straks komt zijn vader thuis. We moeten nog pannekoeken bakken ook.'

Pim laat zich al van zijn stoel af glijden. Hij zegt, net als zijn moeder, de man gedag. Hij strijkt nog even over het bolhoedje boven in de tas. Nu de man erbij is durft hij dat wel. Dan loopt hij voor moeder uit naar de uitgang. Hij opent de deur. Hij houdt de deur stevig vast tot moeder ook buiten is. Dan lopen ze samen naar de Grote Kerk. Daar staat de fiets. Ze zien hem al vanuit de verte. Met de fiets aan de hand moeten ze nog een klein stukje lopen. Daarna tilt moeder Pim achterop.

'Jongen jongen, wat word je toch zwaar,' zegt ze. Ze weten allebei hoe dat komt.

Als Pim thuis komt, rent hij onmiddellijk de keuken in.

'Kom mam, bakken!'

'Niets daarvan. Eerst even een kopje thee.'

Pim kan niet wachten. Daarom rent hij alvast naar de keuken. Maar als moeder niet komt, rent hij door naar de tuin. In de tuin zit een poes. Het is de poes van de burens.

'Poes, kom dan, poes?'

De poes komt. Zij kent Pim wel. Langzaam loopt ze naar Pim toe. Dan geeft zij Pim een kopje tegen zijn benen. Pim hurkt bij haar neer en aait over haar kop.

'Als ik touwtjes om jouw voorpoten bind, kun je ook dansen,' zegt Pim.

Hij pakt een voorpootje van de poes beet. Hij pakt ook het andere pootje. Nu tilt hij de voorpootjes omhoog. De poes staat op haar achterpootjes. Even maar. Dan slaat ze plotseling haar nagels uit en geeft Pim een reuze krabbel over zijn arm. Het bloed komt er uit. De poes rent weg. Ook Pim rent weg, naar binnen toe.

Boos komt hij bij moeder in de kamer.

'Kijk eens wat de poes van de burens heeft gedaan!' zegt hij boos. Moeder ziet de grote krabbel. Ze zet de arm van Pim aan haar mond en zuigt over de plek.

'Heeft de poes van de burens dat gedaan? En dat is zo'n lieve poes. Wat heb jij dan gedaan, Pim?'

'Niets,' zegt Pim, 'alleen maar met hem gespeeld.'

'Hoe heb je dan met hem gespeeld?'

'Zoals de man...' zegt Pim.

Dan weet moeder genoeg.

'Je hebt hem op zijn achterpoten gezet. Je hebt zijn voorpootjes omhoog getrokken. Heb ik het goed?'

Pim knikt. Dat deed die man toch ook?

'Is de buurpoes van stof gemaakt, Pim?'

Pim schudt zijn hoofd.

'Dan hoeft de poes ook niet naar jou te luisteren,' zegt moeder.

'Een levende poes heeft een eigen wil. Wat zij niet wil, dat doet zij niet, ook niet voor jou. Zou jij doen wat een poes van je wil?'

'Natuurlijk wel,' zegt Pim.

Moeder schudt haar hoofd.

'Ik weet zeker van niet. Kom Pim, we gaan pannenkoeken bakken.'

7. Pannekoeken eten

Samen gaan ze de keuken in. 'De koekepan staat in de oven,' zegt moeder.

Pim pakt de koekepan. Intussen doet moeder het bakmeel in een grote kom. Ze doet er eieren, melk, water en stukjes appel bij. Nu moet alles door elkaar worden geroerd. Als het papje glad is moet er olie in de pan. Ze zet het kleine keukentrapje bij het gasfornuis.

'Ga maar op het eerste treetje staan, Pim. Dan ben je groter. Maar niet te dicht bij het vuur.'

Met een grote soeplepel doet moeder daarna een beetje van het meelpapje in de koekepan. Daarna wacht Pim tot het papje opdroogt in de pan.

'Nu moet het worden omgekeerd,' zegt hij na een minuut.

'Even wachten nog.'

'Nu!'

'Even wachten nog.'

Eindelijk mag Pim de platte koekepan-spaan eronder steken. Moeder houdt zijn hand vast als ze samen de koekepan omkeren.

'Een, twee, drie!' roept Pim. De onderkant van de pannekoek ligt nu boven. Hij is lichtbruin van kleur.

'Mmm, lekker!' Pim weet precies hoe het smaakt. Wat zullen ze straks smullen.

'We bakken er honderd,' zegt Pim.

Maar moeder vindt zes genoeg. En het bakken van zes pannekoeken duurt een hele tijd. Maar dan ligt er ook een stapeltje op de grote schaal. Er gaat een deksel overheen. Moeder zet het in de oven.

'Nu gaan we de tafel dekken, Pim.'

Pim heeft geen zin meer. Hij is moe.

'Maar als we de tafel niet dekken kunnen we ook niet eten. Kom maar, hoe eerder we klaar zijn, hoe beter.'

Moeder spreidt het tafellaken uit. Pim zet de borden op de tafel. Moeder legt de messen en vorken neer. Pim pakt de suiker en de stroop.

'Nu zijn we klaar,' zegt Pim. Hij gaat op de bank liggen. Hij heeft geen honger meer. Hij is moe.

Paps is laat. Maar plotseling horen ze de sleutel in het slot van de voordeur. Pim springt op.

'Daar is 't ie.'

Eerder dan moeder is hij bij de deur. Hij kijkt in de gang hoe vader zijn jas ophangt.

'Ha die Pim,' zegt hij.

Hij tilt Pim hoog boven zijn hoofd en zet hem op zijn schouders. Als vader de deur van de kamer binnen wil gaan, bukt hij eerst, anders stoot Pim zijn hoofd.

Moeder is in de keuken. Ze heeft de keukendeur naar de tuin open gedaan. Ze wil dat alle lucht van de pannenkoeken uit het huis verdwijnt. Maar toch is de lucht er nog. Vader ruikt het meteen.

'Hoera, pannenkoeken. Wie heeft dat bedacht?'

'Ik!' roept Pim. 'En ik heb ze gebakken ook.'

'Daar geloof ik helemaal niets van,' roept vader uit. Hij legt zijn arm op moeders schouder.

'Wat heb jij er aan gedaan? Kom eens hier.'

Pim kan niet lang wachten. Zijn moeheid is verdwenen.

'Hoi paard, pannenkoeken!' roept hij.

Vader tilt eerst Pim van zijn schouders af.

'Jongen, wat word je zwaar. Je eet te veel.'

Moeder en Pim lachen erom. Dat hebben ze zelf immers ook al gezegd.

'Ik kan hem haast niet meer op de fiets hebben,' zegt moeder.

'Dan moet Pim gauw zelf leren fietsen,' zegt vader.

Pim wil dat best. 'Maar ik heb geen fiets,' zegt hij.

'Dan ga je maar lopen, Pim.'

Ze gaan aan tafel. Wat smaken de pannenkoeken heerlijk. Wat is het fijn om weer met z'n allen bij elkaar te zijn.

Pim vertelt van de bakker en van de hond en van het kleine kindje in de gang. Hij vertelt ook van de oude vrouw die niet opendeed.

'De politie gaat kijken of ze nog slaapt. Dan zeggen ze: "Goede-

morgen, mevrouw!" En we zijn naar de markt geweest. En Achmed is daar ook. Achmed komt een keer met mij spelen. En de man met de rode neus en het bolhoedje is er ook. En ik heb chocola gedronken met moeder. En ik heb ook op de speelpoes gepast.'

'Een speelpoes?' vraagt vader dan. 'Hoe kom jij dan aan die krabbel op je arm? Die speelpoes kan toch zeker niet krabben?' Nu vertelt Pim, dat de poes van de buurvrouw geen speelpoes wilde zijn.

'Hij heeft mij gekrabbeld. Die poes wil niet eens met mij spelen.'

Ze eten en ze praten. Alle pannekoeken gaan op. De yoghurt toe smaakt heerlijk.

Vader brengt Pim naar bed. Eerst gaat Pim in bad. Daarna leest vader hardop voor uit de bijbel voor kinderen:

'Het was een warme dag in het land waar Jezus woonde. En als het warm is heb je dorst. Dan wil je een heleboel water drinken. Maar in het land Israël hadden ze vroeger nog geen kranen. Al het water moest uit een bron omhoog geschept worden. Dat deden in die tijd de vrouwen. Ze gingen 's morgens heel vroeg, als het nog koel was, op weg. Als het dan later op de dag warm werd, stonden de stenen kruiken met water bij hun huizen klaar.

Bij de bron konden ze elkaar ook vertellen wat er zoal gebeurd was. Of wat er gebeuren zou.

"Weet je," zei één van de vrouwen, "gisteren heeft Jezus aan de oever van het meer gezeten met een heleboel mensen. Hij heeft de mensen verteld. En toen het laat werd, en donker, toen vond hij het niet goed dat al die mensen met een lege maag naar huis zouden gaan. Jezus heeft toen gevraagd of er mensen waren die wat brood bij zich hadden om te delen. Weet je, er waren vijf broden en twee vissen."

'De bakker hiernaast heeft wel honderd broden,' zegt Pim. 'Geen vissen, die heeft hij niet, maar honderd broden wel.'

Vader gaat verder.

'Jezus heeft toen God voor die broden en vissen gedankt. Daarna heeft Hij de broden gebroken en er kleine stukjes van gemaakt. Dat deed Hij ook met de vissen. Daarna heeft hij tegen Zijn discipelen gezegd: "Hier, deel maar uit aan al die mensen." En de discipelen hebben dat gedaan. En toen al die

mensen gegeten hadden, heeft Jezus laten ophalen wat er overgebleven was. En wat denk je? Er bleef zoveel over, dat er nog veel meer mensen bij hadden gekund! Iedereen die bij Jezus zat had genoeg!

'Heb jij ook lekker gegeten, Pim?' Pim knikt. 'En ik heb ook dank u wel gezegd,' zegt hij zacht.

'Ga dan maar lekker slapen. Welterusten Pim.' 'Dag,' klinkt het heel, heel zacht. Pim slaapt al, hij is zo moe!

Maar terwijl Pim slaapt droomt hij. Hij zit met moeder aan een klein tafeltje. Hij heeft een grote kop chocola met een stukje Turks fruit erin. En Achmed is er ook. Daarna komt de man met de rode neus en het zwarte bolhoedje. Hij zet zijn grote tas met de speelpoes neer en gaat weg. Achmed en Pim kijken elkaar aan. Ze begrijpen er niets van. Waar gaat de man heen?

Maar dan staat Pim op van zijn stoel. Ook Achmed staat op. Ze stappen naar de tas en dragen hem de zaak uit. Ze lopen over de markt bij de kerk. Ze zetten daar de tas tegen de muur. Dan halen ze de speelpoes er uit. Pim doet de touwtjes om de voorpoten van de poes. Hij houdt haar rechtop. Achmed heeft de muziek aangezet. Er komen een heleboel mensen aan. Ze komen luisteren naar de muziek. Ze komen kijken naar de poes. Ze zien hoe Pim zijn vingers beweegt. De voorpootjes gaan op een neer. De kop draait. De vriendelijke ogen van de poes zijn duidelijk te zien. 'Kom maar, zing maar mee,' roept de poes.

Er komt een meisje aan in een grote wagen. Ze heet Mirjam. Ze zingt heel hard.

'Goed zo,' zegt de man. 'Doe maar mee, allemaal.'

Dan klinkt het zingen heel duidelijk en vrolijk. De poes wordt steeds wilder. Zijn voorpootjes gaan nu heel snel op en neer. Zij krabt.

'Au!' roept Pim, 'dat moet je niet doen. Dat doet pijn. Achmed, gauw, ga mee, we gaan hier weg.'

Ze rennen terug naar het tafeltje met chocola. Maar de chocola is op.

'Waar is mijn poes?' roept de speelman. 'Ik wil mijn poes terug hebben, gauw.'

Pim krijgt het helemaal benauwd. Hij weet niet waar de poes gebleven is. De krabbel op zijn arm doet pijn. Hij roept. Zijn stem klinkt door het huis.

Dan gaat er beneden een deur open. Vader komt naar boven.
'Wat is er, Pim?'
Het licht in Pims kamer is nu aan. Pim wrijft zijn ogen uit. Wat er is? Hij weet het niet.
'Ik kan niet slapen,' zegt hij dan.
'Jongen,' zegt vader, 'hoe kun je dat nou zeggen. De slaap zit nog in je ogen.'
Vader geeft Pim een beetje water.
'Hier Pim, drink maar lekker op. Je hebt gedroomd. Tot morgen hè.'
Pim slaapt opnieuw.
Zonder dat hij droomt.
Zonder dat hij die avond opnieuw wakker wordt.

8. Pim en het hobbelpaard.

De volgende morgen is het zondag. De bakker gaat niet aan het werk. De kinderen gaan niet naar school.

Pim gaat met vader en moeder naar de Grote Kerk. Met vader en moeder mag hij zitten in een hoge bank. Zo kan hij alles goed zien. De kerk is pas weer als nieuw gemaakt.

'De oude kerk in een nieuwe jas,' heeft vader gezegd. Zelfs het orgel is schoongemaakt en gerepareerd.

Het klinkt nog harder dan anders, vindt Pim. Als de mensen zingen komen hun stemmen af en toe niet eens boven het orgel uit. Dan trillen alle muren.

'Het hele gebouw zingt mee,' zegt vader.

Maar die zondagmorgen gebeurt er plotseling iets bijzonders. Terwijl de organist op het orgel speelt, klinkt er opeens een zware klap. Uit het grote gewelf boven in de kerk valt een steen. Hij valt met enorm veel geweld op de grond. De organist speelt door. Hij heeft niets gezien, niets gehoord. Maar de mensen wel. Enkelen springen op van hun stoel en rennen weg.

'Ik ben erg geschrokken,' roept er één.

'Je zult hem op je hoofd krijgen,' zegt een ander.

'En juist tijdens het laatste lied, dat ik zo mooi vind,' fluistert een vrouw. 'Ik kan haast niet meer praten van de schrik. En zingen kan ik helemaal niet meer.'

De koster heeft het gezien. Hij gaat naar de plaats waar de steen gevallen is. Op de grond is een grote put zichtbaar. Daar moet de steen gevallen zijn.

'De plaats waar hij neergekomen is vergeten we nooit meer.'

De mensen mogen niet meer bij die plaats gaan zitten.

'We moeten maar weg, wie weet wat er nog meer gebeurt.'

De organist heeft nu ook gemerkt dat er iets is gebeurd.

De predikant is van de preekstoel afgekomen.

'Voor de veiligheid is het nodig dat we naar de kant gaan,' zegt hij.

De mensen gaan vlug uit de stoelen en banken. Zo is de kerk is die morgen eerder leeg dan anders. Een aantal mensen blijft praten. Ze staan in een groepje aan de kant. De ouders van Pim zijn daar ook bij. Maar de koster heeft daar geen tijd voor. Hij belt de brandweer.

'Wilt u even komen kijken? Er is een steen boven uit de kerk naar beneden gevallen.'

Terwijl er gewacht wordt, spant de koster een touw. Nu kan niemand meer naar het middenpad.

'De brandweer moet maar gauw komen,' zegt hij dan. 'Je weet maar nooit.'

De brandweer komt snel. Twee mannen met zwarte helmen op hun hoofden stappen naar binnen. Ze zien de verschrikte mensen staan. Ze zien ook het touw.

'Waar is het precies gebeurd?' willen ze weten.

'Komt u maar,' zegt de koster. Hij loopt voor hen uit.

'Daar!' wijst hij, even later. 'Ziet u wel wat een grote brok dat is. Je zult hem maar op je hoofd krijgen. En de kerk is kort geleden helemaal hersteld. Dan mag dit toch niet gebeuren. Het heeft een heleboel geld gekost, dat kunt u wel begrijpen. Dat kun je niet doen voor een appel en een ei.'

Pim staat er met open mond bij als de koster dat zegt. Maar plotseling ziet de koster hem staan.

'Terug jij,' zegt hij boos. 'Dat touw is ook voor jou. Dat moet je goed begrijpen.'

Pim gaat naar zijn ouders terug. Die schrikken als hij tussen de banken tevoorschijn komt.

'Ben je meegelopen?' vraagt vader boos.

'Ik heb het niet gezien,' zegt moeder. Hij komt ook niet boven de banken uit. Hoe kon ik weten, Pim, dat je zo dom zou doen.'

Nu zijn er drie mensen boos op Pim: de koster, vader en moeder. Dat is niet leuk. Hij wil met ze praten. Het goed maken.

'Ze gaan iets doen met een appel en een ei,' zegt hij daarom. De mensen die het hebben gehoord lachen hem uit.

'Hoor je wat dat kleine jongetje zegt?'

'Ze gaan het maken met een appel en een ei. O, o! Wat kunnen kleine kinderen toch vreemde dingen zeggen.'

Nu is iedereen blijkbaar boos. Pim loopt weg. Hij voelt zich verdrietig en alleen. Hij loopt naar een deur. Hij voelt of die deur open kan. Het gaat. Hij kijkt om een hoekje. Het is de kamer waar de kleine kinderen zijn tijdens de dienst. Er staat een box. Er ligt ook speelgoed. Er staat een hobbelpaard. Pim slaat zijn been over de rug van het paard.

'Hup,' zegt hij. 'Hup.'

Langzaam komt het paard in beweging. Op en neer, in galop. Hup, hup. Pim weet best hoe hij op dit paard naar huis kan rijden. Eerst de grote markt over en dan door de zijstraten. Dan de brug over de singel en dan is hij vlak bij huis. Als vader en moeder dan thuis komen staat hij er al met het paard te wachten. Zo zou dat kunnen gaan. Dat zal een verrassing zijn. Ze zullen niet weten wat ze zien.

'Dan hoeven ze me ook niet op de fiets te tillen. Dan kan ik helemaal zelf gaan. Hup paard, hup!'

Het zal niet druk zijn op de markt als Pim er met zijn paard op zondag over komt. De mensen die er lopen zullen stil blijven staan.

'Kijk, een jongen op een paard. Wat rijdt hij hard. Hij moet zeker naar huis.'

De brandweermannen in de kerk hebben het wel bekeken. 'Is er vandaag verder nog iets te doen in de kerk?' vragen ze. De koster schudt zijn hoofd.

'Ik doe straks de deur op slot, dan kan er niemand meer in.'

'Goed,' zeggen de mannen van de brandweer. 'Morgen moet het gebouw eerst verder worden onderzocht. Sluit u nu de kerk maar af.'

'Tot ziens,' zegt de koster tegen de mensen die de kerk verlaten.

'Tot ziens,' zegt de koster tegen de ouders van Pim. 'Een goede zondag gewenst.'

Nu is de kerk leeg. Alle mensen staan op straat. Allemaal?

Achter de ruggen van de mensen knarst het slot van de kerkdeur. Het is een zwaar slot. Het gebeurt met een grote sleutel. Nu kan er niemand meer in. Nu kan er niemand meer uit.

De koster loopt door het middenpad de kerk uit. Hij gaat naar zijn eigen woning toe. Hij gaat eten. Daarna zal de koster weg gaan. Het is een goede dag. Een echte zondag. Hij weet nog niet precies wat hij gaat doen. Hij ziet het wel. Hij heeft de tijd.

Buiten rijdt de auto van de brandweer weg. Nu staan alleen de ouders van Pim nog op de stoep.

'Waar is Pim?'

'Ik dacht dat hij buiten zou staan.'

'Ik heb hem binnen niet meer gezien.'

'Dan moet hij buiten zijn.'

'Zie je hem dan?'

'Misschien om de hoek.'

'Hij is toch niet alleen naar huis gegaan? Gisteren was hij ook al weg. Dat wordt vervelend. We hebben wel wat anders te doen dan achter Pim aan te lopen. Waarom wacht hij niet? En wat was dat met die appel en dat ei?'

Vader en moeder verlaten de stoep van de kerk.

'Ik loop linksom, jij rechtsom. En als ik hem vind...'

'Je bent moe,' zegt Pim tegen het paard. Hij stapt af. Hij klopt het paard op zijn rug.

'Fijn dat je mij hebt thuisgebracht. Dank je wel.' Terwijl Pim achteruit loopt kijkt hij naar het paard.

'Je zult wel honger hebben,' zegt hij. 'Maar ik heb geen brood. Anders konden we het delen. Dan was er brood genoeg. En vis! Maar vis zal je wel niet lusten. Paarden eten geloof ik geen vis. Nou, dag!'

Pim pakt de knop beet van de zware deur. Hij doet de knop naar beneden. Toch gaat de deur niet open. Hij trekt en duwt. Er komt geen beweging in. Dan bonst hij op de deur. Het klinkt luid door de stille kerk. Maar er komt niemand om de deur open te doen. Dan begint hij hard te roepen. En als roepen niet helpt, begint hij te schreeuwen. Hard, haast net zo hard als het orgel speelde in de kerk.

'Straks vallen er nog meer stenen naar beneden,' denkt Pim. Hij wordt bang. Vader en moeder zijn boos op hem, de andere mensen lachen hem uit. En bovendien is de koster boos. De deur zit op slot en er is niemand die hem hoort. 'Help! Help!' Pim voelt zich helemaal alleen. Is er dan niemand meer in de kerk? Zijn vader en moeder zonder hem weggegaan?

Hij draait zich om. Daar staat het paard. Het beweegt niet meer. Het rijdt hem niet naar huis. Het heeft geen sleutel van de deur.

Pim kan alleen nog maar huilen. Hij doet dat in het hoekje bij het paard. Heel stilletjes. Nee, op de rug van het paard klimt hij niet meer. Over de grote markt gaat hij niet meer.

Hij wil gewoon met vader en moeder naar huis.

En die zijn hem vergeten.

Vader loop rechts om de kerk. Geen Pim.

Moeder loopt links om de kerk. Geen Pim.

'Hij is niet naar huis, dat weet ik zeker,' zegt moeder.

'Kom mee,' zegt vader. Hij pakt moeder bij de hand en loopt met haar naar het huis van de koster. Ze bellen aan de deur.

'We missen Pim,' zeggen ze. 'Hij is er niet.'

De koster denkt even na. Dan zegt hij:

'Ik heb hem weggestuurd. Hij stond midden in de kerk. Daar mocht hij helemaal niet komen. De mannen van de brandweer

wel. Die hadden een helm op hun hoofd. Pim had geen helm.
Als er weer een steen zou vallen, had hij wel dood kunnen zijn.'
'Wij hebben hem uit het middenpad zien komen.'
'En waar liep hij heen?'
'Als we dat nou eens wisten.'

De ouders van Pim mogen bij de koster naar binnen. Daar binnen in de gang hangt de sleutel van de kerk. De koster pakt de sleutel.

'Dan gaan we nog maar eens kijken in de kerk.'

In de kerk is het stil.

'Zie je wel, hier is hij niet. Is hij niet naar huis?'

'Misschien,' zegt vader.

'Zeker niet,' zegt moeder. 'Misschien is hij achter één van de deuren. Mogen we even kijken?'

De koster gaat mee. Ze kijken achter de deur van de kleedkamer. En achter de deur van de w.c. En dan... Het kan niet waar zijn... Maar het is toch waar!

Ze kijken achter de deur van de speelkamer voor de kleintjes. Daar zit Pim. Zijn hoofd leunt tegen het hobbelpaard. De tranen zijn nog te zien op zijn wangen. Hij heeft zichzelf helemaal van streek gemaakt. En nu slaapt hij.

Vader tilt Pim op. 'Hoe kom jij nou hier, Pim?'

'Ik ben vooruit gereden,' zegt Pim slaperig.

'Vooruitgereden, op je fiets?'

'Nee, op mijn paard.'

'Slaap dan maar lekker verder,' zegt vader.

Maar als de koster de deur achter hen drieën sluit, dan is het slapen voorbij. Ze gaan naar huis.

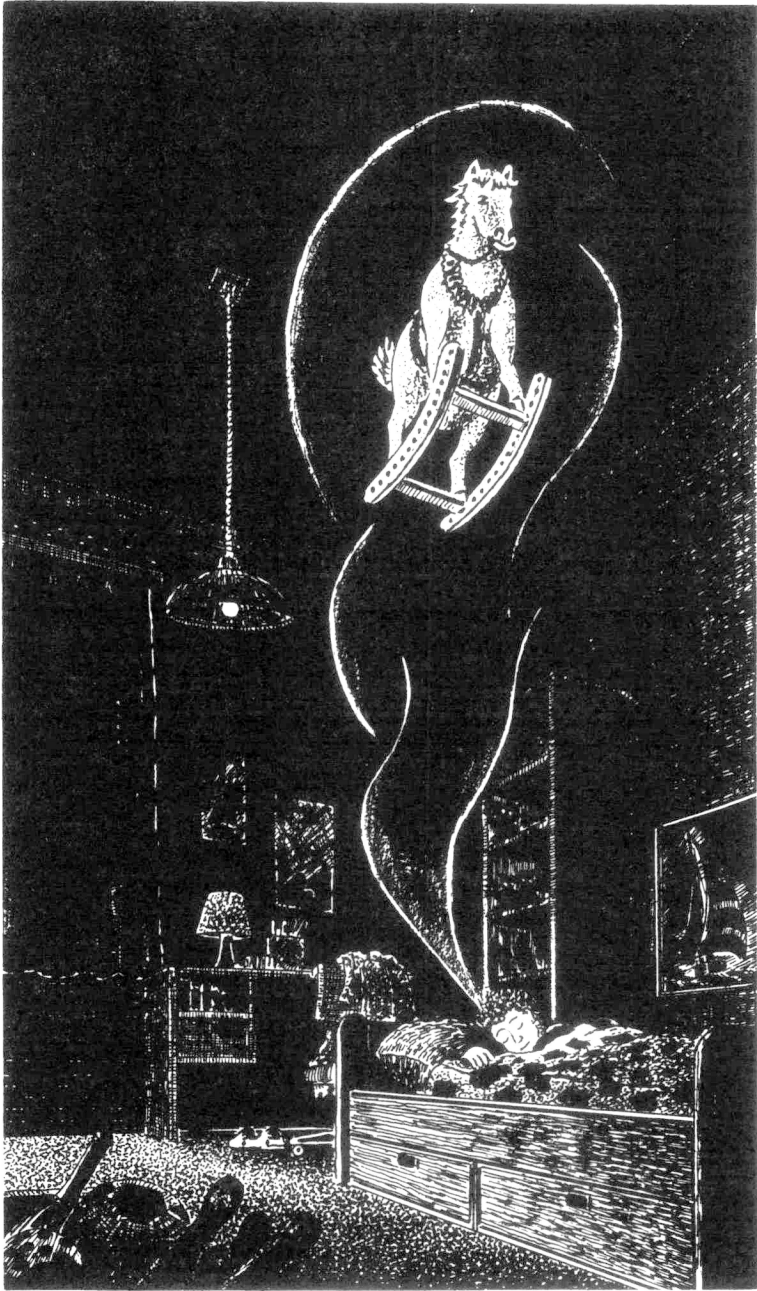
Met z'n drieën. Gelukkig maar.

Ze hebben geen steen op hun hoofden gekregen.

De koster is niet meer boos.

De kerk is nog wel kapot.

'Maar dat geeft niet hoor,' zegt Pim. 'Die gaan ze toch weer heel maken met een appel en een ei.'

9. Achmed

Op maandag brengt moeder Pim naar school.

Ook Achmed zit al in de klas. Zijn moeder heeft hem gebracht. Achmed heeft een grote buil op zijn hoofd. Hij is gisteren gevallen.

'Dat heeft zeker wel pijn gedaan, Achmed?' heeft de juffrouw gevraagd. Achmed heeft geknikt. Toen is hij gauw op zijn plaats gaan zitten. Nu zitten Pim en Achmed samen in de klas. Ze gaan zingen en tekenen, kleuren en met kleine blokjes rekenen.

Pim vindt dat leuk. Hij doet altijd helemaal mee. Hij voelt zich fijn op school. Hij kijkt naar Achmed. Hij ziet Achmed als zijn vriend. Hij kent Achmed nu dubbel. Van de school en van de markt. En Achmed mag een keer komen spelen, heeft moeder gezegd.

'Ik ga straks aan moeder vragen wanneer dat is,' denkt Pim.

Moeder is vanmorgen te vroeg bij de school. De deuren van de school zijn nog niet open. De kinderen komen nog niet naar buiten. De moeder van Achmed staat er ook.

De moeder van Pim draagt een blauwe spijkerrok. De moeder van Achmed heeft een lange rok tot de grond en een doekje om haar hoofd. Ze praten met elkaar.

De moeder van Achmed vertelt dat Achmed gisteren gevallen is, keihard, op de straat.

'Hij heeft een dikke buil op zijn hoofd. Moet u straks maar eens zien.'

De moeder van Pim vertelt dat Pim in de kerk opgesloten was. 'Per ongeluk. We konden hem nergens meer vinden.'

De deuren van de school gaan open. De kinderen komen naar buiten. Andere vaders en moeders gaan met de kinderen naar huis.

Maar Pim moet eerst wat vragen.

'Mam, wanneer mag Achmed komen spelen?'

Moeder kijkt naar de moeder van Achmed.

'Mag dat wel van u?'

De moeder van Achmed knikt. En Achmed begint te stralen van plezier. Bij Pim spelen, dat lijkt hem fijn.

'Vanmiddag na schooltijd, vindt u dat goed?'

Achmeds moeder vindt het prima.

'Maar ik weet niet of ik uw huis wel vinden kan om Achmed te brengen,' zegt ze dan.

Moeder weet raad.

'Dan haal ik Pim vanmiddag lopend uit school. Ik laat mijn fiets thuis. Dan gaan we met z'n allen naar mijn huis.'

De moeder van Achmed knikt. Ze vindt het een goed idee.

'Dan kom ik hem daarna halen,' zegt ze.

'U kunt ook een kopje thee met mij drinken,' zegt Pims moeder.

'Dan gaat u daarna samen naar huis.'

Achmeds moeder lacht. De kinderen ook. Het wordt vast een heel fijne middag.

En dat is ook zo. Die middag na school lopen ze met z'n vieren naar het huis van Pim.

'Kom maar,' zegt Pim.

Hij rent als eerste naar binnen. Achmed gaat achter hem aan. Ze krijgen limonade in plaats van thee. Ze krijgen een appel in plaats van snoep. Daarna gaan ze samen naar de tuin. Pim heeft er van alles om te laten zien. In de hoek van de tuin staat een zandbak. Er zit van alles in. Niet alleen zand, maar ook emmertjes en beker-tjes. Kleine vormpjes waarin je taartjes kunt bakken.

'Dat doet de bakker op de hoek ook.'

Op school hebben ze geen zandbak. Daarom is het dubbel fijn als je thuis komt uit school. Dan is een zandbak iets nieuws.

'Zullen we kleine taartjes bakken?'

Achmed vindt het best. Allebei nemen ze een eigen vormpje. Daarin doen ze het zand. Aan de bovenkant strijken ze het glad. Nu keren ze het om op een blad. Heel voorzichtig halen ze nu het vormpje eraf.

'Zie maar,' juicht Pim. Het taartje van Pim is gelukt. Het taartje van Achmed lukt nog niet zo best.

'Ik zal wel helpen,' zegt Pim. Maar Achmed duwt hem weg.

'Ik doe het zelf,' zegt hij. En ja hoor, de tweede keer is het gelukt.

'We bakken er wel honderd,' zegt Pim.

Maar Achmed wil eerst het taartje aan zijn moeder laten zien.

'Ik ook,' zegt Pim.

Hij vindt het een reuze idee.

Uit de keuken halen ze een schoteltje. Daar maken ze een taartje op. Dan gaan ze naar de huiskamer.

'We hebben een taartje voor jullie gebakken,' zeggen ze tegelijk.

De moeders zijn helemaal verrast en blij.

Ze nemen het schoteltje met het taartje aan. Ze doen alsof ze eten.

'Mmm. Wat lekker is dat. Heerlijk!'

Pim en Achmed rennen de tuin weer in. Er moeten nog heel wat taartjes worden gebakken.

'Ik word later een echte bakker,' zegt Pim.

'En ik ga taartjes verkopen bij mijn vader op de markt,' bedenkt Achmed.

'En dan kom ik bij jou een taartje kopen.'

'En dan koop jij taartjes bij mij.'

De afspraak is gemaakt. Zeker weten.

Aan het eind van de middag moet Achmed met zijn moeder weer naar huis.

'Hè, nog even.'

'Nee hoor, dat kan niet. Ik moet eten koken,' zegt de moeder van Achmed.

'Kom je de volgende keer weer?' vraagt Pim aan Achmed.

Achmed kijkt naar zijn moeder.

'Kunt u de volgende keer bij mij een kopje thee komen drinken?' vraagt ze dan aan Pims moeder.

'Dat is goed. Een volgende keer.'

Dan gaan Achmed en zijn moeder naar hun eigen huis.

'Was het leuk, Pim?' vraagt moeder.

Pim knikt.

'Ik wil wel altijd met Achmed spelen.'

'Dan is het goed,' zegt moeder.

Maar plotseling kijkt Pim verschrikt.

'O,' zegt hij. 'O!'

Moeder kijkt nu ook verschrikt.

'Wat is er, Pim?'

'Mijn tand zit los,' zegt Pim. 'Kijk maar, hij wiebelt.'

Ja, Pim heeft gelijk. De tand wiebelt in zijn mond.

'Dat is niet erg,' zegt moeder. 'Dan krijg je een nieuwe tand. Een echte grotemensentand. Zo gaat dat bij alle kinderen. Als je groter wordt gaan de kleine tanden eruit. Dan komen er nieuwe voor in de plaats.'

'Gaan mijn tanden eruit?' vraagt Pim. Hij vindt het helemaal geen prettig idee. Maar moeder zegt dat het zo moet gaan. En dat dan de nieuwe tand kan komen.

'Als de losse tand eruit gaat,' zegt moeder, 'dan moet je hem goed bewaren. Pappa en ik willen er zuinig op zijn. Zal je dat doen?'

Pim knikt. Hij voelt nog eens aan zijn tand.

'En de tanden van Achmed dan?' vraagt hij.

'Precies hetzelfde,' zegt moeder.

'Moet Achmed ook zijn tand bewaren?'

'Ja, Achmed ook.'

Nu is het niet zo erg meer. Achmeds tand gaat ook los zitten. Achmeds tand moet ook bewaard worden. Morgen zal Pim aan Achmed vragen of zijn tand ook los zit. Wie weet!

Als vader thuis komt moet Pim het direct vertellen.

'Mijn tand zit los,' zegt hij. 'En de tand van Achmed gaat ook los zitten. Achmed heeft hier gespeeld. Hij heeft een zeer hoofd. En hij is mijn vriend.'

Vader kijkt naar moeder. Hij vindt het een beetje een verward verhaal.

'Je moet niet alles tegelijk vertellen,' zegt moeder tegen Pim. Maar Pim hoort het niet meer. Hij moet nog één taartje bakken. Want paps heeft nog niets gekregen. En dat kan natuurlijk niet.

'Hier pap, lekker!'

'Nee hoor, niet lekker. Zand, dat kan ik niet eten.'

Wat jammer nou.

10. Pims tweede vriendje

De volgende dag, als moeder en Pim thuiskomen, staat de bakker voor de deur.

'Ik wil u iets vragen,' zegt hij tegen moeder.

'Eén van mijn klanten is een oudere vrouw. Pim en ik zijn daar aan de deur geweest. We hebben gebeld, maar ze heeft niet opgedaan. De gordijnen waren nog dicht. Die mevrouw is een beetje ziek. Ze ligt nu in het ziekenhuis. Het komt wel weer goed.

Maar ze heeft een poes. Een poes, die niet de straat op mag. Het is een heel mooie poes. Hij is erg lief. Als hij op straat komt nemen de mensen hem mee. Dat mag niet. Of hij komt onder een auto. Dat mag natuurlijk ook niet.

Nu heb ik een vraag. Zouden Pim en u een paar weekjes voor die poes willen zorgen? Hij is niet lastig. Hij moet natuurlijk wel eten krijgen. Hij moet ook een kattenbak hebben, hij mag nu eenmaal niet naar buiten toe. Maar als u voor haar zorgen wilt, dan zou dat geweldig zijn.

De poes kan niet bij de burens, want die hebben een hond. Die hond is groot en sterk. Pim weet dat wel. Hij zou met één grote hap die poes kunnen opeten, dat kan natuurlijk niet.'

Moeder hoeft niet lang na te denken voordat ze antwoord geeft.

'Wat vind jij er van, Pim?' vraagt ze.

'Ja, doen,' juicht Pim.

'Maar jij moet hem dan wel eten geven. Kun je dat wel?'

Pim knikt. Hij zal voor de poes zorgen. Hij zal hem ook eten geven.

'Goed,' zegt moeder dan. 'Maar hoe komt die poes hier?'

'In een mandje,' zegt de bakker. 'Ik breng hem zelf.'

Plotseling denkt Pim aan iets.

'Krabt hij ook?' vraagt hij.

Hij laat aan de bakker de krabbel op zijn arm zien.

'Dat heeft de buurpoes gedaan.'

'En wat heb jij gedaan, Pim?'

Pim zegt niets meer.

Hij hoopt dat de poes heel gauw komt.

Hij zal voor haar zorgen.

Dan zal de poes zeker niet krabben.

Diezelfde avond komt de poes. Zij heeft zwart kopje, een zwarte staart, en vier zwarte pootjes. De rest is een beetje wittig van kleur.

'Ik heb nog nooit zo'n mooie poes gezien,' zegt moeder. 'En ze is zo zacht. Voel eens Pim.'

Pim voelt over de zachte huid. De poes likt. Zij spint.

'Hij laat merken dat ze het hier fijn vindt,' zegt moeder dan.

'Toch moet zij natuurlijk eerst wennen,' zegt vader. 'We moeten ons niet vergissen. We moeten steeds de deur achter ons dichtdoen als we naar de tuin gaan. Anders gaat zij ervandoor. Dan vindt zij dit vreemde huis niet meer terug.'

Eerst moet er een kattenbak voor de poes gemaakt worden. Het is een plastic bak die met gruis word gevuld. Er komt een hoog deksel overheen met een klein poortje.

'Kijk, als de poes een plasje moet doen, kan ze door de poort naar binnen gaan.'

Even later ziet Pim hoe dat gaat: de poes gaat naar binnen. Zij doet een plas. Daarna dekt ze de plas toe met gruis. Ze doet dat met haar pootje.

'Het is een schone poes,' zegt moeder. 'Ze past goed op zichzelf.'

Nu is Pim aan de beurt. Hij mag de poes eten geven. Uit een blikje. Vader maakt het blik open.

'Ziezo Pim, ga je gang.'

Pim doet wat uit het blikje op een bordje.

'Goed zo,' zegt vader. 'Nu nog wat water op een schaalteje.'

Even later staat het eten en drinken klaar.

'Leuk hè, Pim! Niet meer vergeten hoor.'

Pim vergeet het niet, zeker niet.

Nu heeft hij een vriendje op school en een vriendje thuis. En ook nog een losse tand in zijn mond. Dat is hij bijna vergeten.

'Wat heb ik veel, hè,' zegt Pim, als vader hem die avond naar bed brengt.

'Je bent een rijke jongeling,' zegt vader.

'En ook een bakkersknecht.'

De poes voelt zich de eerste avond al thuis. Ze heeft lekker gegeten uit haar bakje. Ze heeft de kattenbak gebruikt. Nu zit ze zich te wassen. Ze maakt met haar tong haar pootje nat. Daarna gaat ze met dat pootje over haar kopje. Het is een leuk gezicht.

'Jammer dat Pim al slaapt. Nu ziet hij het niet.'

'Er zijn nog dagen genoeg. Dan kan hij het zelf bekijken.'

De volgende morgen moet Pim in bad.

'De poes moet dat ook,' vindt Pim. 'Die moet toch ook gewassen worden.'

'Maar niet in bad,' stelt moeder vast. 'Poezen houden niet van water. Ze wassen zich op hun eigen manier. Let straks maar eens goed op, dan kun je het zien.'

Maar de poes laat niets zien. Ze gaat naast de stoel van Pim zitten. Ze doet haar kopje achterover en miauwt.

'Wat zou die poes nu willen?' vraagt moeder. Maar Pim begrijpt het. Hij rent van zijn stoel af naar de koelkast. Daaruit haalt hij het blikje vlees. Hij doet een beetje op het lege bakje.

'Ziezo, eten maar.'

'En wat nog meer?'

'O ja, bijna vergeten.'

Pim doet ook wat water in een bakje.

'Hier, je hebt dorst. Drinken maar.'

Als de poes gegeten en gedronken heeft springt zij op de vensterbank. Achter het raam schijnt de zon. Op de straat is veel te zien. Daarom gaat de poes zitten en kijkt naar alles wat beweegt. Er vliegen twee vogeltjes langs het raam. Ze willen in de vensterbank gaan zitten. Ze fladderen en tsjilpen en spelen. Maar als ze plotseling zien dat daar een poes zit, vliegen ze verder weg. Ze schrikken enorm. Ze hebben ook nog nooit een poes daar in de vensterbank gezien.

'Kom Pim, wij moeten naar school.'

Moeder heeft haar fiets al klaar gezet. Ze tilt Pim achterop.

'Jongen, wat ben je zwaar.'

Pim lacht. Hij speelt weer het spelletje mee.

'Mam, je weet best hoe dat komt.'

'Niet meer eten, Pim.'

'Dan moet je mij altijd dragen.'

'Dat wil ik best.'

'Nee hoor, dat wil ik niet...'

Samen rijden ze door de straat. Achter het venster zit de poes.
Zij kijkt hen na. Pim zwaait.
'Maar zij zwaait niet eens terug.'
'Hoe kan dat nou!'

11. Bij Achmed thuis

De week daarop gaat moeder 's middags zonder fiets naar school.

'Na schooltijd gaan we naar Achmed toe, hè mam.'

Moeder knikt. Ze heeft het aan de moeder van Achmed beloofd. Achmed en Pim weten ervan. Ze moeten er die middag op school steeds aan denken. Pim gaat zelfs een keer naar de juffrouw toe.

'Is het al tijd?' vraagt hij aan haar.

De juffrouw kijkt vreemd op.

'Heb je wel genoeg te doen, Pim?'

'Best wel.'

Maar even later staat Pim weer vooraan in de klas.'

'Is het al tijd? Want ik ga bij Achmed spelen. Achmed is mijn vriend. En daarom...'

'Ga je spulletjes maar vast opruimen,' zegt de juffrouw dan. 'De bel gaat zo.'

Nauwelijks zijn de spulletjes opgeruimd of de bel gaat. Achmed en Pim komen die middag als eersten het schoolgebouw uit. Hun moeders staan er al. Een moeder met een spijkerrok en een moeder met een lange grijze rok. Het witte hoofddoekje wappert in de wind.

Als ze met hun vieren de hoek omlopen begint het heel zachtjes te regenen.

'Regen!'

'Dat is niet erg. We smelten niet.'

'Maar dan kunnen we niet buiten spelen.'

'Binnen spelen kan toch ook?'

Ja, binnen spelen kan ook. Het huis waar Achmed woont is dichtbij. Achmed en Pim rennen vooruit. Plotseling staat Achmed stil bij een huis en begint er op het venster te bonzen. Een oudere vrouw opent de deur. Het is de oma van Achmed, ze woont in hetzelfde huis. En zijn opa woont daar ook.

'Kom maar binnen,' zegt Achmeds moeder als ze voor de deur

van het huis staan. 'Dit zijn de oma en opa van Achmed. Het zijn mijn vader en moeder. Ze wonen hier nog niet zo erg lang. Ze kunnen u niet zo goed verstaan. Hun taal is anders. Ze hebben altijd in Turkije gewoond. Maar nu zijn ze oud. Nu wonen ze hier. Bij hun kinderen en kleinkinderen, begrijpt u wel?'

Pims moeder begrijpt het best. Ze geeft de mensen een hand en lacht naar hen. Dan geeft Pim ook een hand.

'Vertel even hoe je heet,' zegt moeder.

Pim zegt met een zachte fluisterstem: 'Pim'

Als Achmed ook gegroet heeft gaat hij met Pim naar een hoek van de kamer toe. Daar staat een enorme doos met legoblokjes. Pim heeft nog nooit zo'n grote doos met lego gezien. En kleine autootjes heeft Achmed ook.

'We kunnen een garage bouwen,' zegt Pim.

Ze beginnen meteen. De muren maken ze rood en wit. Het dak in één kleur: rood. Hoe nu verder?

Ze worden geroepen voor een kop thee.

Achmeds moeder heeft de thee in een klein glaasje gedaan. Er zit een heleboel suiker in. Het staat op een glazen schoteltje. Ze krijgen er een stuk koek bij. Turkse koek. Het is heel zoet en het bestaat uit een heleboel zoete draadjes.

'Het lijkt wel een vogelnestje van suiker.'

Pim smult. De oma ziet het. Zij heeft het allemaal zelf gemaakt. Zij is er trots op dat ze dat heeft gedaan. Ze is blij als de kinderen blij zijn. Ze vindt het ook fijn dat Pims moeder het lekker vindt. Pims moeder heeft het nog maar nauwelijks op, of de vrouw legt een nieuw stukje op de borden. Ze doet dat zo graag, dat moeder niet durft te zeggen dat ze het niet meer lust. Dat zou die oma van Achmed teleurstellen. Daarom eet moeder ook het tweede stuk op. Ja, zelfs het derde, want het ligt er al voordat ze zag dat het er werd neergelegd. Moeder laat met haar handen zien dat ze het lekker vindt:

'Mmm,' doet ze met haar mond. Ze brengt daarbij haar hand omhoog. De vrouw verstaat geen Nederlandse woorden, maar ze verstaat de gebaren wel. Ze lacht, ze is blij. Ze heeft een goede dag.

Als de koek op is geeft ze ook nog kleine stukjes vierkante zoetheid.

'Turks fruit,' zegt Pim. Dat heeft hij op de markt van moeder geleerd. Hij weet dat moeder het heerlijk vindt. Hij is er trots op dat hij het allemaal heeft onthouden.

De oudere man is naar de schuur achterin de tuin gegaan. Daar is het droog. Daar heeft hij zijn eigen plekje. Op dat plekje staat een koperen pannetje en een koperen bord. Hij gaat dat pannetje repareren, want het lekt. Hij gaat het bord oppoetsen, want het is zo dof. Hij heeft een tang in zijn hand. Een tang waar vuur uit komt. Pim ziet het het eerst.

'Brand!' roept hij, als hij de achterrait uitkijkt.

Moeder schrikt. De moeder van Achmed komt ook kijken.

'Nee hoor,' zegt ze. 'Dat is in orde. Dat is om het kannetje te solderen. Het is lek. Ga maar kijken.'

De jongens rennen door de natte tuin naar de droge schuur.

Pim staat met zijn neus vooraan. Maar hij moet een beetje achteruit. Anders staat hij te dichtbij. Achmed trekt hem aan zijn mouw naar achteren.

'Pas op!'

Nu begint de tang te sissen. Opnieuw komt de vlam eruit. De vlam moet langs de tuit van het keteltje. Als de tuit goed warm gemaakt is, geeft de opa van Achmed er kleine tikjes met een hamer tegen aan. Zo slaat hij het gaatje weer dicht.

'Dan kan het niet meer lekken,' legt Achmed uit.

Pim kijkt met grote ogen. Nog nooit heeft hij zoiets gezien. Hij vindt het knap.

'Kan pappa dat ook?' vraagt hij aan zijn moeder als hij weer in de kamer terugkomt.

'Ik denk het niet,' zegt moeder. 'Zoiets moet je eerst leren.'

'De opa van Achmed is een koperslager,' zegt moeder na een poosje. Achmeds moeder heeft haar dat net verteld.

Pim heeft er nog nooit van gehoord. Hij weet wel van een bakker die broden verkoopt. Hij weet ook wel van een slager die vlees verkoopt. Hij wist niets van een koperslager. Om te eten lijkt het hem niet lekker ook.

'Maar 't is ook niet om te eten. Het is alleen maar om te repareren.'

'Kan Achmeds opa ook mijn losse tand repareren?'

'Nee, Achmeds opa kan alleen maar repareren wat van koper is.'

Pim kijkt naar de moeder van Achmed. Hij ziet een koperen tand. Hij kijkt ook naar de oma van Achmed. Hij ziet weer een koperen tand.

'Nu weet ik waarom de moeder en de oma van Achmed koperen tanden hebben,' zegt Pim, als hij met moeder thuisgekomen is.

'Die maakt die opa zelf.'

'Dat zijn geen koperen tanden, Pim,' zegt moeder. 'Die tanden zijn van goud.'

'Waarom krijgen sommige mensen dan witte tanden en andere mensen gouden?'

Pim wacht niet op het antwoord. Hij moet de poes eten en drinken geven. Hij moet hem aaien en knuffelen. En ook nog de tafel dekken. Hij heeft het druk.

Als hij klaar is gaat hij op de bank liggen. Hij is moe. 'Komt pappa al gauw?' vraagt hij.

'Bijna.'

Pim hoort het antwoord niet. Hij denkt na. Maar als hij de voordeur hoort springt hij op.

'Pap, als de losse tand eruit is, krijg ik misschien een gouden tand. Die hebben ze thuis bij Achmed ook.'

Vader trekt zijn wenkbrauwen op.

'Vind je het goed dat ik hier even niets van begrijp?'

'Misschien is pappa moe,' denkt Pim.

'Als de nieuwe tand er is zal ik hem wel laten zien.'

Pim voelt nog eens met zijn tong langs zijn tand.

Hij begint steeds meer te wiebelen.

Hij neemt de tand tussen zijn vingers. Hij trekt er zachtjes aan.

Nee, de tand gaat er nog niet uit. Hij zit nog te vast.

'Kom maar gauw eten allemaal,' zegt moeder dan.

Ze zet de aardappels en de groenten op de tafel. Ze eten er gezellig met hun drieën van. Om beurten vertellen ze wat ze hebben gedaan. En dan, opeens, geeft Pim een gil.

'O, mijn tand, mijn tand is weg, mijn tand.'

'Niet doorslikken, je eten,' zegt moeder. 'Doe de hap maar terug op je bord.'

En kijk nou, midden in de hap groene groente ligt de witte tand. Iedereen haalt opgelucht adem. Iedereen kijkt er met bewondering naar.

'Het lijkt net een wit eitje in een vogelnestje.'

Moeder gaat de tand wassen. Ze legt hem in een klein glazen vaasje.

'Nu kunnen we er om beurten naar kijken,' zegt ze.

En dat doen ze dan ook.

Zelfs de poes springt op het kastje waar het vaasje op staat.

'De poes heeft mooie witte tanden. Ik heb ze zelf gezien. Ze is lief. En ze heeft niet één keer gekrabbeld.'

'Maar dat is omdat jij lief voor haar was. Je hebt goed voor haar gezorgd, Pim. Daar ben ik trots op,' zegt moeder.
'Waarom mag de poes hier niet altijd blijven?'
'Kom Pim,' zegt vader, 'dat weet je best.'
Pim hoopt dat het nog heel lang duurt voordat de poes terug moet naar haar huis. Maar je weet maar nooit.

12. Weer thuis

Nee, je weet maar nooit.

Maar vrijdagavond staat de bakker voor de deur. Hij komt vertellen dat het vrouwtje van de poes weer helemaal beter is. Dat ze die ochtend uit het ziekenhuis is teruggekomen.

'En ze verlangt verschrikkelijk naar haar poes.'

Pim schrikt ervan als hij het hoort. Eigenlijk had hij het helemaal niet willen horen. Dan had hij op bed gelegen. Dan had hij geslapen. Dan wist hij van niets. Maar nu heeft hij verschrikt geluisterd. Hij ziet er een beetje bleek van. De bakker ziet dat ook.

'Ik weet wat leuks, Pim. Morgenvroeg mag jij met mij het brood rondbrengen. Dan leveren we meteen de poes af. Zullen we dat doen?'

Pim kijkt naar vader en moeder. Die knikken.

'Dat lijkt een goed plan.'

'Dag Pim, tot morgenvroeg.'

De volgende morgen. Het is stil in de straat. Het lijkt wel alsof alle mensen nog slapen.

Nee toch niet. Kijk maar. De bakker op de hoek rijdt zijn auto al voor de deur. Hij heeft broden gebakken. Nu gaat hij ze in zijn auto laden.

En kijk eens omhoog. Kijk maar naar het eerste huis naast de bakkerij. Daar staat een klein jongetje voor het raam. Dat is Pim. Hij ziet wat de bakker allemaal aan het inladen is. Hij weet precies wat er komt: bruine broden, witte broden, kadetjes, krentenbollen, koek en beschuit...

Maar deze morgen gaat Pim niet naar beneden. Welnee, als Pim is aangekleed gaat de bakker naar boven. Samen met moeder heeft Pim voorzichtig de poes in het mandje gedaan. Nu draagt de bakker het mandje voorzichtig naar beneden. Samen met Pim zet hij het naast de krentenbollen en de kadetjes.

Nu legt de bakker een kussen op de stoel.

'Kom maar Pim. En de riem om hèn, anders krijgen we ongelukken.'

Pim zit. De bakker gaat naast hem zitten.

Als de auto wegrijdt, staan vader en moeder voor het raam. Ze zwaaien, maar Pim ziet het niet. Hij rijdt met de bakker tot aan het stoplicht. Dat is rood. Ze wachten.

'Groen,' zegt Pim dan. En ze gaan. Ze gaan naar de buitenwijk van de stad. Ze gaan eerst naar het huis naast de tuin met de grote hond. Daar rijdt de bakker de auto tot voor het hek. Daar tilt hij de mand met de poes eruit. Ook Pim maakt zijn riem los. Hij laat zich uit de auto glijden. Samen met de bakker loopt hij met het mandje naar de deur.

En kijk nou, die deur staat al wijd open. Ze hoeven niet eens te bellen. Bij de deur staat de oude vrouw. Ze laat hen binnen en doet snel de deur achter hen dicht.

Het mandje wordt op de tafel in de kamer gezet.

Pim mag de deur van de mand open doen. En...

'Miauw, miauw!'

Daar stapt de poes uit, met vier zwarte pootjes, een zwarte kop en een zwarte staart.

De vrouw pakt haar beet en drukt haar tegen zich aan.

'Ach lieverd,' zegt ze, 'ben je daar weer? Ik heb zo naar je verlangd. In het ziekenhuis was het goed, maar ze wilden er geen poezen toelaten. En wat moest ik nou toch beginnen zonder jou.'

De vrouw snikt het plotseling uit.

De bakker haalt een grote rode zakdoek uit zijn zak. Die mag ze gebruiken om al de tranen op te vangen. Zelf slaat hij de armen om haar heen en zegt hij:

'Toe maar, huil maar gerust, dat is goed.'

Even later lacht de vrouw weer.

Ze strijkt over Pims hoofd.

'Je bent een lieverd, hoor,' zegt ze. 'Als de bakker en jij niet voor haar hadden gezorgd, wie had dat dan moeten doen?'

Plotseling kijkt de vrouw Pim nadrukkelijk aan.

'Vind je het nou niet erg dat de poes weer bij mij is?'

'Nee hoor,' zegt Pim. 'Zij is toch van u.'

'Je bent een lieverd,' zegt de vrouw opnieuw. 'En als je nog eens een keertje naar de poes wilt komen kijken, dan mag dat hoor. Hij is nou ook een beetje van jou.'

Als de bakker en Pim weg willen gaan geeft ze aan Pim een envelop:

'Hier, geef maar aan je moeder. Dat is voor je spaarpot. Misschien ben je wel voor iets aan het sparen. Doe dit er dan maar bij. Zeg maar dat het van de dankbare oma is.'

Pim kijkt naar de bakker.

De bakker knikt.

'Geef het maar aan je moeder, dat is wel goed. Maar nu gaan we weer gauw verder, het is al laat.'

Ze nemen afscheid. Allebei zwaaien ze naar de vrouw in de deuropening. Voor het raam zit de poes. Met een zwart kopje, zwarte pootjes en een zwarte staart. Het is een heel mooie poes.

En hoe het verder gaat met Pim? Dat kun je lezen in het volgende boekje, deel twee.

Corry Blei-Strijbos

Pim en zijn vriendjes

Door het spelen bij zijn vriend Achmed maakt Pim kennis met andere leefgewoonten.

Als de poes van een oude mevrouw weer terug moet, leert Pim dat je soms afstand moet doen van iets waaraan je erg verknocht bent geraakt.

J. en M. 8-10 j.

ISBN 90-266-0331-2

9 789026 603310

Uitgeverij Callenbach